

FAŞİZMİN HALK DÜŞMANI MACERACILIĞINA KARŞI,
DEVİRİMCİ MÜCADELENİN GERÇEKLİĞİNİ KUŞANALIM!

POLİTİK-GÜNDEM / s.3

Hiç kuşkusuz Libya ile Akdeniz'deki enerji yataklarına ortak olmak için yaptığı bu anlaşma tümüyle önemsiz değildir. Türk devletinin gözü dönmüşlüğü'nün ve göze alabileceklerinin göstergesidir. Son tahlilde Yunanistan'dan Mısır'a ve Kıbrıs'a kadar bu anlaşmaya karşı verilen tepkinin esası bu sürece Türk devletinin ortak edilmemesi üzerinedir. Pastaya yeni paydaş çıkarmamak şeklinde bir çizgi söz konusudur. Özellikle Libya politikasında Türk hakim sınıflarını bu denli atak ve cüretli kılan yan ise buna ABD emperyalizminin "izle-gör, işe yararsa kullan" şeklindeki izin veren tutumudur.

Yeni Demokrasi

26 ARALIK 2019-9 OCAK 2020 ■ YIL: 2 ■ SAYI: 51 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK s.4

Metal İşçileri MESS'i Ezecek

Bugün arabuluculuk aşamasında olan metaldeki TİS süreci, sarı sendikaların işçilerin nabzını ölçmesine yarayan kimi dedikodularının da işyerlerine yaymasıyla sürmektedir. "Sendikaların bilgisi dâhilinde olduğu iddia edilen %12 zam olsa ne dersiniz?", "%15-18 zam, 3 yıl sözleşme" söylentileri fabrikaların içine sızdırılmıştır. Metal işçileri sürece uzun süreli (3 yıl) sözleşme süresini tartışmaya çağrı, yani kesinlikle kabul etmeyeceği tutumuna sahipken patron-sendika ortaklığında bu yaklaşımından geri adım attırılmak istenmektedir.

ANALİZ s.10

Dünya Halklarının Katili: NATO

NATO, Sovyetler Birliğine ve sosyalizme karşı ideolojik, politik, ekonomik alanda topyekûn karşı konulması, savaş açılması, onun durdurulması ve bertaraf edilmesi için kurulmuştur. NATO, sosyalist olan, sosyalizme ilgi duyan ülkelere, devrimci-komünist örgütlere, ulusal kurtuluş mücadelelerine ve NATO'nun tahakkümüne karşı çıkan ülkelere karşı darbeler, işgaller, iç savaşlar, kontra faaliyetler, işkenceler, katliamlar tezgahlayan ve bizzat hayata geçiren devasa bir askeri örgüttür. Latin Amerika'dan Asya'ya, Avrupa'dan Afrika'ya dünyanın dört bir yanında ezilen halklara kan kusturmuştur.

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

2019'dan 2020'ye kalan miras:
faşizmin mezarının kazılmaya devam etmesi!

15

GENÇLİK

"öğrenci sendikası" vesilesiyle bir kez
daha öz örgütlenmeler üzerine

17

DÜNYA

libya anlaşması; hayaller ve gerçekler

15. Yüzyılın İsyancısı: Şeyh Bedrettin

“Ay ve güneş herkesin lambasıdır, hava herkesin havasıdır, su herkesin suyudur.

Ekmek neden herkesin ekmeği değildir? ”

Şeyh Bedreddin 1420 yılında Serez çarşısında asıldı. Onu; resmi tarih, iktidar için başkaldıran bir isyancı, Anadolu halkı ise Dede Sultan namıyla birlikte bir kahraman olarak tanımladı. Şair Nazım Hikmet, Onu unutulmaz dizeleriyle Anadolu halkının yüreğine, bugününe ve yarınına yazdı.

Simavnalı Şeyh Bedreddin, 1420 tarihinde doğmuştur. Gerek Türkiye devrim tarihinin, gerekse Dünya Sosyal Devrim tarihinin en ilgi çekici, en büyük kahramanlarından biridir. 600 yıl öncesinde adalet ve eşitlik özlemiyle yola çıkan Bedreddin, düşünce ile davranışlarını birleştiren büyük bir kişidir. Düşüncelerini “Varidat” ve “Teshil” isimli kitaplarında yazılı hale getirmiştir.

Şeyh Bedreddin gençliğinde uzun seneler Mısır’da; fıkıh, kelâm... gibi zamanının ilimlerini tahsil etmiştir. O dönemde halkın yaşamına baktığımızda tüm görevinin Osmanlı’ya vergi vermek ya da yeni toprak kazanımları için dur durak bilmeden devam eden savaflara çocuklarını göndermek orduyu beslemektir. Osmanlı Devleti, padişah ve şürekası tarafından yönetilir; padişahın soyca yakınları olanlar; sultan, han, hünkâr ve hünkâr beyleri vb. adlarla ülkenin verimli topraklarını aralarında paylaşır, topraksız köylüleri

köle gibi çalıştırırlardı. Bu köylüler savaşlarda da asker olurlardı. Buna karşılık Şeyh Bedreddin ve müritleri; halkın arasına karışıyor, toprakların onu işleyen, ona alınterini karıştıranların olduğunu, insanların kardeşliğini öğütüyorlardı.

Şeyh Bedrettin bir Ortaçağ köylü sosyalizmini ortaya koymuştu. Bu konudaki görüşleriyle, kendinden iki asır sonra gelecek olan ütopyik (hayali) sosyalizmin kurucusu Thomas Moore’dan daha ileri görüşlü ve gerçekçiydi.

Yıldırım Beyazıt oğulları arasındaki taht kavgaları sonunda; Sultan Mehmet diğer kardeşlerini yenerek tahta çıkmıştı. İleri görüşlü bir kimse olan kardeşi Musa Çelebi ise Şeyh Bedrettin’den yanaydı. Sultan Mehmet; Musa Çelebi’yi de yenerek Şeyh Bedrettin’i İznik kasabasına sürgün gönderdi. Şeyh burada boş durmayıp; en sadık adamlarından Börklüce Mustafa ve Torlak Kemal’i halkı örgütlemeleri için Aydın ve Manisa dolaylarına yolladı... Aydın’a, oradan Karaburun dolaylarına giden Börklüce Mustafa, köylülerle ilişki kurdu ve görüşlerini kabul ettirdi. Bölgedeki Hıristiyan halkla da dostluk kurdu. Ve bir kısım topraklardan ağa-bey takımını atarak, toprağı hep beraber işlemeye, sosyal adaleti uygulamaya, kardeşçe

yaşamaya başladılar. Durumdan endişelenen Sultan Mehmet, Saruhan (şimdiki Manisa) valisini üzerlerine gönderdi. Örgütlenmiş köylüler Valinin kuvvetlerini Karaburun’un dar geçitlerinde tepelediler. Bu sırada Şeyh Bedreddin İznik’ten kaçarak Bulgaristan’ın Deliorman bölgesine gitmişti. Börklüce Mustafa’nın çok güçlü olduğunu öğrenen Sultan Mehmet bu sefer de Sultan Murad’ı büyük bir kuvvetle üzerlerine gönderdi. Zaten bunu bekleyen Börklüce kuvvetleri “düşman ordusuna on bin balta gibi daldı.” Kahramanca çarpıştılar. 8 bini öldü. Diğerleri esir edildiler. Yenilen bu devrimcileri, Ayasluğ şehrine götürüp boyunlarını vurdurdular. Börklüce Mustafa’yı da kollarından bir deveye bağlayarak çarmıha gerdiler. Birçok şehirlerde gezdirerek teşhir ettiler. Manisa dolaylarındaki Torlak Kemal de aynı akıbete uğratıldı. Bu sırada Deliorman’da Bedreddin’in etrafında birçok halk toplanmıştı. Örgütlenmek üzereydiler. Bunu duyan Sultan Mehmet adamlarından bazılarını Bedreddin’in yanına göndererek, onun müritliğine geçmelerini söyledi. Aslında bunlar birer ajandı. Ve fırsatını kollayarak Bedreddin’i çadırında bastırıp bağladılar. Serez şehrindeki Sultan Mehmet’in yanına götürdüler. Öldürülmesine fetva çıkartıp Serez çarşısında bir ağaca astılar.

Kısaca bu şekilde özetlenebilecek gibi gözükse de Bedreddin’in 600 yıl öncesinden bizlere verdiği mesaj oldukça önemli ve etkileyicidir. Ümmetçiliğin ve feodalizmin hüküm sürdüğü Osmanlı’da kalkıp yoksulların eşitliğini savunmak ve özel mülkiyete karşı çıkmak, sadece söylemekle kalmayıp başına gelecekleri en baştan bile bile bu yola baş koymak, yüzyıllar öncesinden geleceği görebilmek hem halka derin bir bağlılık ve sevgi hem de onun bilgeliğinin, bilgi birikiminin bir ürünüdür.

Bedrettin’in sorgulayıcı düşünce tarzı, içinden bulunduğu koşullardan sıyrılıp çok daha sonrasını görebilme yetisini kazandırmıştır ona.

Onun etkileyici yaşamı üzerine ne çok söz söylenebilir, onu en güzel anlatan kitaplardan biri de Sovyet yazar Radi Şi’in yazdığı “Ben de halimce Bedreddinem” adlı tarihi romandır. Şeyh Bedreddin’in, Börklüce Mustafa’nın ve Torlak Kemal’in onların rehberliğinde ölümü, idealleri uğruna ölümü göze alanların bize bıraktıkları mesaj, mücadele edenler ölse de mücadelenin sürüp gideceğini görmektir, mücadelenin sürekliliğini kavramaktır.

Bir Yeni Demokrasi Okuru

FAŞİZMİN HALK DÜŞMANI MACERACILIĞINA KARŞI, DEVRİMCİ MÜCADELENİN GERÇEKLİĞİNİ KUŞANALIM!

Tayyip Erdoğan, ülkenin içinde bulunduğu ekonomik krizi önce büyüme, enflasyon ve faiz oranlarını vererek 'iyileşme' diye reddetti sonra da "ekonomide her şey iyi demekle çarklar dönmüyor, tencere kaynamıyor. Bunun için somut gelişmelere ihtiyaç vardır" diyerek kendine yakışır bir eklektikle kabul etti. Ekonomik krizin ülke ekonomisini ve bilhassa emekçileri, Erdoğan'ın deyimiyle "teğet" geçmeyeceği bilinmez değildir ancak "tencerenin kaynamadığı" bir noktada bulunduğu da artık gizlenemez bir gerçektir. Ekonomik krizin faturası esasta işçi sınıfı ve emekçilere kesilir. Zaten sistemin sürekli krizli yapısı emekçileri zor, meşakkatli ve eziyet dolu bir yaşama mahkum ederken dönemsel krizler bu durumu daha da kötüleştirir, yaşamı çekilmez noktaya getirir. Zira son dönem "geçim sıkıntısından" artan intihar oranları, mutsuzluk endeksinin sürekli olumsuz doğru seyretmesi, bıktırıcı ve bunaltıcı çalışma süreleri ile daralan sosyal yaşam ve ürettiği gerginlik tekil, istisna, lokal olmayan köklü ve derin bir toplumsal sorun olarak karşımıza çıkmaktadır. Elinde ekmeği çalınan emekçilerin "şovenizmle" beslenmesi, kahramanlık hikayeleri, "milli gururun" obezleştirilmesi faşist diktatörlüğün her dönem hayata geçirdiği bir politika olmakla birlikte; AKP ve Tayyip kliği tarafından daha bir köpürtülmekte, son 4 yıldır dış politika bu eğilimi daha da geliştirmektedir.

AKP-MHP Bloğu, Suriye-Rojava-Akdeniz-Libya-Ortadoğu üzerinden kendinden menkul "anti-emperyalist", "milli ve yerli politika" söylemiyle şovenizmi şahlandırırken emekçilerin, asgari ücrete planlanan "sadaka" zammına verdiği tepkiye karşı bahşeder bir şekilde "biz de elbette bir jest yapabiliriz" diyerek emekçilerin sinir uçlarına dokunmayı ihmal etmiyor. Emekçiler politik ve ekonomik krizin yarattığı zorlu, baskıcı, saldırgan koşullar içindedir. İktidar bloğu ise Rojava seferini genişletmek üzere naralar atarken Libya'da ulusal çıkarlar keşfedip "ne gerekirse yaparız" söylemine sarılmaktadır. Akdeniz'de enerji rezervlerinin keşfini yapmaksızın sondaj gemilerini seferber eden ve "yedi düvele" meydan okuyan, Kanal İstanbul'la "müteahhitlik" ekonomisini canlandırmayı "milli proje" diye pazarlayan, savaş ekonomisine milyar dolarları durmaksızın akıtan bir yönelim söz konusudur. Emekçilerin boşalan cebi "milli ve yerlilik" adı altında şovenizmle ikame edilmektedir.

AKDENİZ VE LIBYA HAMLESİ KAOSTAN YARAR SAĞLAMA SİYASETİDİR

Türk hakim sınıfları bu tablo içinde dış politikayı sürekli gündemde tutmak, bütün yönelimini emperyalistlerin dizayn etme politikasında daha etkin rol kapmak ve bu ekseninde hiçbir masraftan kaçınmayan bir yaklaşım içindedir. Özellikle son süreçte Akdeniz havzasında Kıbrıs, İsrail, Yunanistan ve Mısır'ın emperyalist enerji tekelleriyle yaklaşık 15 yıllık bir süreç boyunca pişirdikleri ve Türkiye'yi devre dışı bırakarak gerçekleştirdikleri doğalgaz arama çalışmaları Doğu Akdeniz'de yeni çatışma noktaları konusu olmuştur. Türk hakim sınıfları Akdeniz'de izlediği Kıbrıs politikasının ve bölge politikasının faturası açığa çıktıkça dışlanmışlığa tepki olarak engelleyici girişimlere yönelmiş gelinen aşamada ise hiçbir ön araştırma yapmaksızın donanımdan yoksun sondaj gemileri ile sürece ortak olmaya çalışmıştır. Türk hakim sınıfları ABD, İngiltere, Hollanda ve İtalya enerji tekellerinin oyun kurduğu ve somut adımlar attığı sahada, yalnız kalmanın verdiği tabloyu tersine çevirmek için Libya'da "yarım devlet" durumunda olan Trablus merkezli Ulusal Mutabakat Hükümeti (UMH) ile apar topar anlaşma yapmıştır. Dolmabahçe Anlaşması olarak adlandırılan mutabakat ile Batı Akdeniz'de karşılıklı deniz sınırlarını ve yalnızca iki ülkenin egemenliğindeki bu sınır hattında yürütülebilecek ekonomik faaliyetleri belirleyen bir anlaşma imzalanmıştır.

Libya'nın parçalanmış yapısı, belirsizliklerle dolu geleceği Türk hâkim sınıflarının Akdeniz'deki durumuna çare olamayacaktır. Türk hâkim sınıflarının bölge politikalarının bir ayağını "İhvan/Müslüman Kardeşler" oluşturmaktadır ve Suriye-Mısır-Libya-Tunus gibi ülkelerde gerçekleştirdiği ittifak, yaptığı kimi hamleler ilhamını burdan almaktadır. Unutmayalım İhvan aynı zamanda ABD emperyalizminin de gözdesiydi ve Mursi yerine Sisi tercihi bunu değiştirmiş değildir. Bu nedenle ülkenin % 20'sini elinde bulunduran, sadece BM'nin kağıt üstünde Libya'da muhatap olarak gördüğü, İtalya-Türkiye ve Katar dışında hiçbir emperyalist gücün ve bölge gücünün açık destek vermediği ve ABD, Rusya, Fransa gibi devletlerin belirsizlik içinde sadece temas kurdukları güçlerden biri olmanın ötesinde bir

özelliği olmayan UMH Türk devletinin Libya için üzerine çalıştığı tek ve yegane proje durumundadır. Bu gücün Libya'da egemenlik alanını genişletmesi için asker gönderme dahil her türlü desteği vermekten çekinmeyeceklerini en üst düzeyde dile getirmektedirler. Türk devletinin, bu güçleri sağlamlaştırarak ve gelişmesini sağlayarak bölgede etkin olma ve emperyalistlere pazarlama siyaseti yeni değildir. Suriye'de iflas etmiş, Irak'ta eline yüzüne bulaştırmış, Kuzey Afrika'da kendini sıfırlamış bildik bir siyasettir. Şimdi Libya için de aynı yoldan devam etmektedir.

Hiç kuşkusuz Libya ile Akdeniz'deki enerji yataklarına ortak olmak için yaptığı bu anlaşma tümüyle önemsiz değildir. Türk devletinin gözü dönmüşlüğü'nün ve göze alabileceklerinin göstergesidir. Son tahlilde Yunanistan'dan Mısır'a ve Kıbrıs'a kadar bu anlaşmaya karşı verilen tepkinin esası bu sürece Türk devletinin ortak edilmemesi üzerinedir. Pastaya yeni paydaş çıkarmamak şeklinde bir çizgi söz konusudur. Özellikle Libya politikasında Türk hakim sınıflarını bu denli atak ve cüretli kılan yan ise buna ABD emperyalizminin "izle-gör, işe yararsa kullan" şeklindeki izin veren tutumudur. Zira Libya'da Hafter güçlerinin Rusya ve Fransa ile ilişkileri daha güçlüdür. ABD ise bütün güçleri kendi politikasına tam itaat etme noktasına taşıma derdi ile tek güce odaklanmamaktadır. Ki Libya'nın uzun süre birleşik bir yapıya kavuşmayacağı, parçalanma ve dağılmanın esas eğilim ve gerçek olduğu apaçık ortadır. Türk hakim sınıfları Akdeniz'de tutamadıkları ipin ucunu bu şekilde yakalama gayreti içindedir. Ancak hem Libya politikasının hem de Akdeniz politikasının iflas edeceği açıktır. Bu tabloda emperyalistler arası çelişkinin keskinleşmesine paralel, "mayın eşiği" rolünü şimdiden üstlenme hevesi asıl dikkat çeken noktadır. Faşist diktatörlük, her türlü saldırganlığı göze alan, çıkarı için halklara kan ve göz yaşı getirecek her riski üstlenen bir konumlanışı örgütlemektedir.

ABD'İN JANDARMASI OLMAK İÇİN ABD İLE TUTUŞULAN MÜCADELE

Bu gelişmelerin her biri ABD'nin tüm bu alanlarda "en gözdesi" olma uğruna verilen bir mücadeledir. Bunun için ABD ile dahi gerginliği göze alan bir uşağın agresifliği vardır Türk hakim sınıflarında. Trump'un imzaladığı 738 milyar dolarlık savunma bütçe-

sinde Türk hakim sınıfları hem F-35 programında hem de Rusya ile yürütülen Türk Akımı Projesi'nde istenilen noktaya gelmezse yaptırım tehdidinde maruz kaldı. Türkiye'nin Washington Büyükelçisi Serdar Kılıç "Eğer siz Ortadoğu'da birtakım işler yaparsanız burada en fazla ihtiyaç duyacağınız ülke Türkiye'dir. O yüzden Türkiye'nin ABD'ye ihtiyacı olduğu kadar hatta belki daha fazla ABD'nin Türkiye'ye ihtiyacı vardır" diyerek "deliğe süpürülme değil kullanılma"ya dair çağrı yapmıştır. Tayyip Erdoğan ise "biz eli kolu bağlı duracak millet değiliz" diyerek somut duruma karşı sadece gevelemiştir. ABD ile Türkiye arasındaki ilişkiler, Türk devletinin istenilen verimi ve başarıyı göstermemesi karşısında ABD'nin ona biçtiği rolleri azaltmasından ileri gelmektedir. Türk hakim sınıfları tüm çıkarlarını sıkı sıkı bağladığı ABD emperyalizmi ile iş tutmaksızın onların işine yarayacak ve "gözdesi" olacak konumlanışı kazanmaksızın daha fazla kaybedeceğini düşünmektedir. Ancak bu ekseninde kan kaybettiği, rolündeki azalmanın daha fazla artacağı ve kendine sunulmuş kabul eden bir uşak olmanın ötesine geçemeyeceği bilinmelidir. Her bir girişimi ve hamlesi, rol kazanan değil rol kaybettiren yeni durum ve çelişkiler biriktirmektedir.

2000'lerin başından itibaren, özellikle de "Arap İsyanı"ndan bu yana Orta Doğu yeni bir sürecin içindedir. TC'nin bu süreç içerisindeki yeri Amerikan emperyalizminin yanındadır. Bunun Suriye'de, Irak Kürdistanı ve şimdi de Libya'da olduğu gibi işgal ve/veya askeri varlık biçiminde kendini göstermesi yeni bir "Osmanlıcılık" hevesi değil emperyalizmin çıkarlarına bağlanmış olmanın kaçınılmazlığıdır. Bölge her bakımdan bir yoğunlaşma içindedir. Çünkü çelişkiler yoğunlaşmıştır. Bu biriken çelişkiler ve oluşturulan zemin kan ve gözyaşı deryasına tam hazırlık zeminidir. Emperyalist ağa babalarından alacakları en ufak destek ve verilecek işaret ile her türlü kanlı oyuna girmeye hazır bir durum yaratmaktadır. Bunun için içerde körüklenen şovenizm, topyekün saldırı, Kürt düşmanlığı ve ara verilmeksizin devam eden baskı politikaları gereklidir. Faşist diktatörlüğün gerici, halk düşmanı maceracılığına karşı şovenizmi hedefe koyan, savaşı yükselten, örgütlenerek ve örgütleyerek iktidara kilitlenen devrimci mücadele gerçekliği acil ve zorunlu bir ihtiyaçtır. Komünistlerin omuzunda ki sorumluluk budur.

Metal İşçileri Mess'i Ezecek

Türk hâkim sınıfları içerisinde bulunduğu ekonomik kriz koşullarında debelenirken işçi ve emekçilere yönelik saldırılarını boyutlandırmakta. Üretim alanlarında işçi ve emekçilerin kazanılmış haklarına yönelik hak gaspları azgınca devam ettiriliyor. Hem kamuda hem de özel sektörde gerçekleştirilen toplu iş sözleşmelerinde ise hâkim sınıf ve temsilcileri önümüzdeki süreçte ekonomik krizin derinleşme tehlikesine karşı önlem almaya çalışıyorlar. Diğer yandan ise krizi fırsata dönüştürme çabasından da taviz vermiyorlar.

Krizi fırsata dönüştürme politikasının bir ayağı da metal sektöründe

yönlü saldırılar içermektedir.

MESS Başkanı görüşmelere "Metal sektörü çalışanları ve işverenleri olarak ülkemize karşı sorumluyuz" diyerek başlamıştı, "ortak paydamız Türkiye" söylemleri ile devam etmişti. İşçi sınıfının haklarının gaspı ne zaman söz konusu olsa önce vatan, millet nidaları atılır ve buna "aynı gemideyiz" deyişi eşlik eder. Bu süreç de böyle başlamıştır.

GÖRÜŞME SÜRECİNDE NE OLDU, TİS SÜRECİ HANGİ AŞAMADA?

Son süreçte TİS'lere damgasını vuran sözleşmelerin süreleridir. Hâkim sınıflar sistematik olarak sözleşmeleri

ları ile mücadele ediyorlar.

Bugün arabuluculuk aşamasında olan metaldeki TİS süreci, sarı sendikaların işçilerin nabzını ölçmesine yarayan kimi dedikodularının da işyerlerine yaymasıyla sürmektedir. "Sendikaların bilgisi dâhilinde olduğu iddia edilen %12 zam olsa ne dersiniz?", "%15-18 zam, 3 yıl sözleşme" söylentileri fabrikaların içine sızdırılmıştır. Metal işçileri süreçte uzun süreli (3 yıl) sözleşme süresini tartışmayacağı, yani kesinlikle kabul etmeyeceği tutumuna sahipken patron-sendika ortaklığında bu yaklaşımdan geri adım atılmak istenmektedir.

yaşanmaktadır. 150 bin metal işçisini ilgilendiren TİS görüşmeleri 6 Ekim 2019 tarihinde başladı. İmalat sanayi cirosunun dörtte biri ve ihracatının yüzde 39'unun gerçekleştirildiği sektörde 150 bine yakın işçi doğrudan, 1 milyon işçi de dolaylı olarak çalışmaktadır. Bu nedenle yapılan toplu iş sözleşmesi sadece metal işçilerini değil aynı zamanda tüm Türkiye işçi sınıfını etkilemesinden dolayı önemlidir.

186 fabrikada yaklaşık 150 bin metal işçisini ilgilendiren bu yılki MESS ile Toplu Grup Sözleşme görüşmelerinden sonuç çıkmadı. İşçilerin taleplerinin karşılanmamasıyla birlikte metal işçilerinin kazanılmış haklarının da gasp edilmeye çalışıldığı anlaşmaya tepki gösterildi. Metal işçileri içerisinde örgütlü olan ve işkolunda yetkili buluna üç sendikanın Türk Metal, Birleşik Metal-İş, Çelik İş'in katıldığı görüşmeler sonlandırıldı. Bugün arabuluculuk aşamasında olan metal işçileri için TİS süreci çok

uzun süreli olarak imzalamaya çalışmaktadır. Bunun nedeni işçi sınıfının daha düşük ücretle çalışmasını uzun sözleşme süreci boyunca garantiye almaktır. Metal işçileri için 2019 görüşmeleri de MESS'in sözleşmeyi 3 yıllık yapmayı dayatmasıyla ilerlemiştir.

%6 zam, esnek çalışma, Kıst-El Yevm (bir aylık maaşın bir güne denk gelen miktarı- çalışılmayan günler için kesilen para); ikramiyelerin dönemlerinde değil yıl sonunda çalışmaya bağlı olarak (yani düşürülerek) ödenmesi; çalışma süresinden kaynaklı yasal sürelerinden daha fazla kıdem ve ihbar tazminatı verilen işyerlerinde 1 Eylül 2019 tarihinden itibaren işe giren işçilere bu hakların verilmemesi ve denkleştirme uygulamasının etkin şekilde tüm işyerlerinde uygulanmasını sözleşme ile garanti altına alınmasını istemişlerdir. Metal işçileri ise bir yanda patronların dayatmaları diğer yanda uzlaşmacı sarı sendikaların sistematik olarak işçinin değil patronun çıkarlarını koruyan anlayış-

Renault, Ford, TOFAŞ, BOSCH, Arçelik, Man, Mercedes, İDÇ, B/S/H, Coşkunöz, Valeo, Beyçelik, tüm fabrikalarda işçilerin talepleri görünmez kılınmaya çalışılmakta, "aynı gemideyiz" anlayışıyla işçilerin öfkesi bastırılmak istenmektedir. "Süreç Yüksek Hakem Kuruluna kalırsa" kurul nasıl olsa patronların dediklerini onaylar diyerek işçilerin gözü korkutulmaya çalışılmakta işçiler YHK ile tehdit edilmektedir. İşçilere patronların avantaj ve güçleri anlatılırken, işçi sınıfının üretimden gelen gücü doğrudan sarı sendikalar eliyle köreltilmeye çalışılmaktadır.

Metal işçileri çok etkin eylemlere ihtiyaç olduğunu düşünürken pasif, biçimsel, simgesel eylemlerle işçilerin mücadele azimleri kırılmaya çalışılmaktadır. TİS süreci uzun zaman dilimine yayılarak öfke boğulmak istenmekte işçilerde yılgınlık yaratılmaya çalışılmaktadır.

Metal işçileri öz güçlerine güvenerek örgütlü buldukları sendikaların niteliği ne olursa olsun bu sendikaları zorlayarak taleplerinden geri adım atmadan kazanılmış haklarına sahip çıkmalı ve hâkim sınıfların krizinin faturasını ödemediği bir toplu sözleşme anlaşmasını imzalamalıdır. Geçmiş deneyimlerinden edindiği tecrübelerle, grev yasaklarına, fiili engelleme ve baskılara karşı fiili-meşru mücadeleyi yükseltmelidir.

Mardin'de kayyumlar 288 işçiyi işten attı

HABER MERKEZİ- Mardin'de HDP'li tüm belediyelere kayyum atandıktan sonra bugüne kadar 288 işçinin işine son verildi. Genel-İş Şube Başkanı Rahmi Güneş, işçilerin baskı altında tutularak, işten atılmakla tehdit edildiğini söyledi.

HDP yönetimindeki Mardin Büyükşehir Belediyesi'ne 19 Ağustos'ta kayyum atanmasından sonra ilçe belediyelerine de art arda el konuldu. Kentte HDP yönetiminde olan 5 ilçe belediyesine de kayyum atandı. HDP yönetimindeki tüm belediyelere kayyum atanırken, kayyumların ilk icraatı işçi kıyımı oldu. Kayyumlar şu ana kadar 288 işçinin işine son verdi.

İŞÇİ KİYIMINDA İLK SIRADA

Mardin Büyükşehir Belediyesi, 236 işçinin işine son vererek, işçi kıyımında birinci sırada yer alırken, 16 Kasım'da kayyum atanmış Savur Belediyesi'nde şu ana kadar 42 işçinin işine son verildi. Yine 4 Kasım'da kayyum atanmış Kızıltepe Belediyesi'nde 9 işçi, 18 Ekim'de kayyum atanmış Nusaybin Belediyesi'nde ise 1 işçinin işine son verildi. İşten çıkarılanların yanı sıra Kızıltepe'de 50 kişi hakkında daha işten çıkarılma kararı alındığı ve yakın zamanda işten çıkarılacakları bilgisi edinilirken, kayyum atanmış Derik ve Mazıdağı belediyelerinde ise henüz işten çıkarma yaşanmadı.

İŞÇİLER TEHDİT EDİLİYOR

Konuya dair konuşan Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'na (DİSK) bağlı Genel Hizmetler İşçileri Sendikası (Genel-İş) Mardin Şube Başkanı Rahmi Güneş, kayyum atamalarıyla birlikte belediyelerde işten çıkarmaların başladığını söyledi. Mardin'in işsizliğin en yoğun yaşandığı şehirlerden biri olduğunu hatırlatan Güneş, şu ana kadar işten çıkarılanların sadece öğrendikleri bilgilerle sınırlı olduğunu kendilerine ulaşmayanların da olduğunu tahmin ettiklerini belirtti. İşten atılmaları karşı olduklarını dile getiren Güneş, işten çıkarılan kimi işçilerin 9 ila 10 yıllık çalışanlar olduklarını söyledi.

Emeklilik Hakkımızı Mücadele ile Kazacağız!

Emeklilikte Yaşa Takılanlar (EYT) Erdoğan'ın "seçimi kaybetsek de bu konuyu önüme getirmeyin" demesiyle bir kez daha gündeme geldi. Görünen o ki egemen sınıfların istismar ettiği bu konu gündemden düşmeyecek. Geçmişten beri EYT, burjuva siyasetçiler için seçim malzemesi olmuştur. Sorunu çözme vaatleri düzen partilerinin vazgeçilmez propagandaları arasında yer aldı. Fakat bugüne kadar bir arpa boyu yol kat edilemedi. Erdoğan'ın "seçimi kaybetsek de!" çıkışıyla son nokta konulmuş oldu! Bunun son nokta olup olmadığını seçim zamanı göreceğiz fakat asıl mesele EYT sorununun neden çözülmediği ve binlerce emekliliği gelmiş insanın aileleriyle birlikte mağdur edilmesidir.

EYT'nin başlangıç tarihi Turgut Özal dönemine kadar gidiyor. 1987'de Özal emeklilik yaşını kadınlarda 50, erkeklerde 55 olmak üzere yasalaştırdı. Ardından Süleyman Demirel 1991 seçiminde meydanlarda bu konuyu gündeme taşıdı. Kadınların 20, erkeklerin 25 yıl çalıştıktan sonra emekli olacağını "müjdeledi" ve bitmedi, ardından 1999'da iktidar olan DSP-ANAP-MHP kadınların 58, erkeklerin 60 yaşında emekli olmaları şeklinde yeni yasal düzenleme yaptı. Hemen her düzenleme komprador burjuvazinin sermaye birikimi ve artı-değer sömürüsü esas alınarak

iş gücünden son haddine kadar yararlanmanın düzenlemesi olmuştur. Bu yasalarla, bugün emekliliğini bekleyenlerin sayısı çığ gibi büyümüştür. İktidarlar değişse de sorun olduğu gibi kalmış, bir kangrene dönüşmüştür. AKP hükümeti de 18 yıllık iktidarı boyunca bu konuya çözüm üretmemiştir. Tam tersine sorunu, seçim meydanlarında malzeme, mağdur olanları da oy potansiyeli olarak görmüştür. Muhalefet partileri de iktidar olduklarında sorunu çözeceklerinden dem vurmaktadır. Bunun bir burjuva iki yüzlülüğü olduğu açıktır. Egemen sınıflar politik çıkarları gereği, sistem tarafından mağdur edilenlerin mağduriyetlerini yine onları sisteme bağlamak için kullanmaktadırlar.

EYT, her seçim döneminde AKP'nin kullandığı, sıraladığı vaatlerinden biri oldu. Burjuva siyasetin karakteristik özelliğidir, tutulmayacak sözler vererek, halkın gözünü boyamak. Başka bir deyişle kandırmak, yalan söylemek. Her gelen aynı sözleri meydanlarda tekrar eder. Seçim bitimi verilen sözler, vaatler anında unutulur ta ki diğer seçime kadar.

Komprador burjuvazi için esas olan azami kârdır. Devlet, hükümet ve diğer bürokratik organlar da buna göre şekillenir. EYT konusunda komprador burjuvazinin tavrı iş gücünün mezarı kadar sömürülmesidir. Egemenler

bugün bu isteği yerine getirmektedir. AKP hükümeti de bu sorunu çözeceğini söylerken bugün çark etmiş "ekonomik maliyeti"nden, "ekonomiye yükü ağır" olduğundan bahsetmektedir. Kuşkusuz ki egemen sınıfın bir temsilcisi olan AKP'den emekçinin, köylünün, yoksul halkın haklarını savunması ve sorunlarını çözmesi beklenemez. O ancak temsilcisi olduğu sınıfın çıkarlarını savunur ve hayata geçirir. Onun görevi komprador burjuvaziye azami kârı sağlamaktır.

Egemenler bir savaş siyaseti izliyor. Ortadoğu'da işgal ve toprak kazanma peşinde koşuyor. Dolayısıyla ekonomi de buna göre belirleniyor. Bir nevi savaş ekonomisi uygulanıyor fakat diğer yandan gittikçe derinleşen ekonomik kriz gerçekliği söz konusu. Haliyle izlenen savaş politikasını ekonomi kaldırmıyor. İç ve dış borç TC tarihinin zirve noktasında. Enflasyon ve işsizlik rakamları her geçen gün daha da artıyor. Bu gidişata rağmen krizin üstünü örtmeye çalışan egemenler, EYT'lileri görmezden geliyor, böyle bir sorunun varlığını dahi kabul etmiyor. EYT'lilerin emekliliği için ekonomik boyutun 700 milyon TL olduğu ve ekonomiye yük olduğu söyleniyor ve para yok deniyor. "Leblebi atmıyoruz, kurşun atıyoruz", "bir merminin maliyeti ne kadar biliyor musunuz?" diyenlerin yok denilen parayı nereye harcadıkları göstermesi açısından önemlidir.

Hükümetin kendi yandaşlarına aktardığı kaynaklar 700 milyonun kat kat fazlasıdır. Özellikle cemaatler, vakıflar, tarikatlar, dernekler, yandaş medyaya ayrılan kaynakların, aktarılan paranın haddi hesabı yoktur. Yap-İşlet-devret yöntemiyle yapılan köprüler, hastaneler, tüneller, yollar için Suriye'deki çetecileri beslemek için para bulunurken, EYT'lilere sıra geldiğinde kaynak sorgulaması yapılmaktadır. Bu da göstermektedir ki egemen sınıflar için yıllarca çalışan, emekli olabilmek için ömrünü harcayan işçilerin hiçbir değeri, kıymeti yoktur.

Bugün, egemenler halkın hiçbir sorununu çözmediği gibi EYT sorununu da çözmeyecektir. İşçi sınıfı, haklarını ancak örgütlü mücadele ile alacaktır. EYT'liler bugün hakları için meydanlara çıkmakta seslerinin duyurmaya çalışmaktadır. Haklarını almanın başka bir alternatifi de yoktur. Ne sarayların ışıklı koridorları ne de meclisin ceylan derili koltukları emekçilerin dertlerine çare olamaz. Meydanların sesi ışıklı koridorlarda ve meclisten yankılandıkça haklar alınır. Emekçilerin gücü meydanlardaki örgütlü mücadeledir. Bu gücü sorunun asıl merkezine yönlendirmek, iktidar perspektifiyle harekete geçirmek için her zamankinden daha çok çalışmalıyız.

Bir DDSB'li

Fatma Şengül'ü katleden Zeynel Akbaş'a 'tahrik indirimi' uygulandı

HABER MERKEZİ- İstanbul Maltepe'de aynı iş yerinde çalıştığı Fatma Şengül'ü katleden Zeynel Akbaş'ın yargılandığı davada mahkeme heyeti, sanığa 'tahrik indirimi' uygulayarak 18 yıl hapis cezası verdi.

İstanbul Maltepe'deki Gülensu Mahallesi'nde 30 Mart tarihinde işe gitmek için çıktığı evinin önünde, iş

arkadaşı Zeynel Akbaş tarafından öldürülen Fatma Şengül'ün Anadolu Adliyesi'nde görülen davasının ikinci duruşması İstanbul 4'üncü Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. Sanık Zeynel Akbaş duruşmada hazır bulunurken, duruşmaya Şule Çet'in ağabeyi Şenol Çet ve katledilen Merve Kotan'ın ablası Esra Kotan ile çok sayıda kadın hakları savunucusu katıldı.

Duruşma öncesi adliye önünde açıklama yapan kadınlar, "Bir kişi daha eksilmemek için mücadele ediyoruz" diyerek, davanın takipçisi

olacaklarını vurguladı. Ardından davayı takip etmek için adliyeye giren kadınlar, duruşma salonuna alınmadı.

MAHKEME 'HAKSIZ TAHRİK İNDİRİMİ' UYGULADI

Savunma yapmak üzere sanık avukatı Özgür Kayacı söz aldı. Ceza mahkemesinin nihai amacının maddi gerçeği araştırmak olduğunu belirterek, müvekkili hakkında "Haksız tahrik indirimi" uygulanması talebinde bulundu. Sanık avukatın savunması sonrası mahkeme heyeti duruşmaya ara verdi. Aranın ardından kararını veren mahkemem heyeti, Fatma Şengül'ü katletmekle yargılanan Zeynel Akbaş'a müebbet hapis cezasına çarptırıldı. Ardından,

"Haksız tahrik indirim" uygulayarak 18 yıl hapis cezası verdi.

Karara tepki göstererek duruşma salonundan çıkan Fatma Şengül'ün çocukları Açelya ve Koray fenalaştı. Açelya ve Koray avukatlar tarafından sakinleştirmeye çalışılırken, bekleme salonunda mahkeme salonuna alınmayan onlarca kadın sloganlar eşliğinde mahkemenin kararına tepki gösterdi. Kadın örgütleri daha sonra adliye önünde basın açıklaması düzenledi. Basın açıklamasında Fatma Şengül'ün avukatı ve çocukları tepkilerini dile getirerek hukuki sürecin takipçisi olmayı sürdürecekleri vurguladı.

İzmir'de YDG okurlarının ailelerine polis tacizi

İZMİR- Faşizmin devrimci, demokrat kesimlere ve onun örgütlü dinamiklerine dönük yıldırma, baskı ve sindirme saldırıları, gözaltı terörü, tutuklama furyası, ajan-işbirlikçilik dayatmaları vb. biçimlerde aralıksız sürüyor.

Bu saldırı ve sindirme politikalarına bir yenisi de geçtiğimiz günlerde İzmir'de yaşandı. Kendini polis olarak tanıtan kişi ve kişilerce Yeni Demokrat Gençlik (YDG)

okurlarının aileleri aranarak taciz edildi. "Çocuğunuz tehlikeli işlerle uğraşüyor ve tehlikeli kişilerle görüşüyor, gazete dağıtıyor, başına bir şeyler gelebilir, çocuğunuza sahip çıkın" denilerek aileler ve YDG okurları tehdit edildi.

Okurlarımız ve aileleri daha önce de sık sık uygulanan sindirme politikalarının devam etmesi halinde suç duyurusunda bulunacaklarını ifade ettiler.

Malatya'da HDP ve İHD yöneticilerine 28 yıl hapis cezası verildi

HABER MERKEZİ- Malatya'da HDP, DBP ve İHD faaliyetlerinden dolayı yargılanan yönetici ve siyasetçiler "Örgüt üyesi olmak" iddiasıyla cezalandırıldı.

Malatya'da 27 Kasım 2018 tarihinde "Örgüt üyesi" oldukları iddiasıyla gözaltına alınan Halkların De-

mokratik Partisi (HDP) Malatya eski il Eşbaşkanı Özcan Ağdaş, Demokratik Bölgeler Partisi (DBP) il Eşbaşkanı Nermin Tuncel, İnsan Hakları Derneği (İHD) Malatya Şubesi Eşbaşkanı Gönül Öztürkoğlu, HDP Battalgazi İlçe Eşbaşkanı Ahmet Aksu, HDP Yeşilyurt İlçe Eşbaşkanı Aziz Doğan,

HDP eski il yöneticisi Hasan Karvar ve parti üyesi Ahmet Turan Sertkaya hakkında Malatya 5'inci Ağır Ceza Mahkemesi'ndeki 5'inci karar duruşması görüldü.

30 Kasım günü adliyeye çıkarılan 7 kişiden savcılık sorguları yapılan

isimlerden Hasan Karvar, "adli kontrol şartı" ile serbest bırakılırken, diğer 6 isim ise "örgüt üyesi" oldukları iddiasıyla tutuklanmıştı.

Ara duruşmalarda Ahmet Aksu ve Hasan Karvar tahliye edilirken, 22 Şubat'ta görülen ilk duruşmada da tutuklu sanıklardan Nermin Tuncel ve Özcan Ağdaş şartlı tahliye edilmiş, İHD Şube Başkanı Gönül Öztürkoğlu ve HDP Yeşilyurt ilçe eşbaşkanı Aziz Doğan'ın tutukluluğuna devam kararı verilmişti. 22 Mart'ta görülen 2'nci duruşmada da her iki yönetici adli kontrol tedbirleri uygulanarak tahliye edilmişti.

28 YIL 4 AY

2 gün önce görülen karar duruşmasında mahkeme heyeti siyasi parti

ve dernek faaliyetleri nedeni ile Aziz Doğan ve Ahmet Aksu'ya 1'er yıl 8 ay hapis cezası vererek cezayı erteledi. İHD Şube Başkanı Gönül Öztürkoğlu, Nermin Tuncel, Özcan Ağdaş ve Hasan Karvar'a "Örgüt üyesi olmak" iddiası ile 6'şar yıl 3 ay hapis cezası veren mahkeme heyeti, Ahmet Turan Sertkaya'ya ise beraat verdi.

KARAR SİYASİ

Kararı değerlendiren İHD Şube Başkanı Gönül Öztürkoğlu, kararın hukuki değil, siyasi bir karar olduğunu söyledi. Dernek faaliyetlerinden dolayı cezalandırıldığını söyleyen Öztürkoğlu, "Hakim ve savcılara hukuka uyma çağrısında bulunuyorum" dedi.

Patron örgütü TİSK, hükümetten sömürünün arttırılmasını talep etti

HABER MERKEZİ- Patron örgütü Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK), asgari ücret görüşmelerine ilişkin yaptığı açıklamada işsizleri öne sürerek "Asgari ücret, mevcut istihdamı koruyacak, 4 buçuk milyon işsiz iş sağlayacak düzeyde olmalı" dedi. TİSK'in üzerinde durduğu diğer bir konu ise yatırım oldu. TİSK'in, "başka ülkelere yatırım kaptırmamak" için işaret ettiği nokta da sömürünün artması.

Asgari ücretin başta istihdam olmak üzere birçok ekonomik gösteregeyi etkilediğine dikkat çeken TİSK Yönetim Kurulu, "Mevcut ekonomik tablo, üretim, istihdam ve rekabet edebilirlik açısından vergisini düzenli ödeyen, çalışanın sigorta primini düzenli yatıran işletmelerin varlığını sürdürebilmesini gerekli kılıyor. Bu işletmeler yüzde 36'ya ulaşan kayıt dışılıkla da mücadele ediyor. Bu sebeple yeni asgari ücret, gerçekçi bir bakış açısıyla mevcut istihdamı koruyacak, 1 buçuk milyonu genç olmak üzere 4 buçuk milyon işsiz iş sağlayacak düzeyde olmalı" dedi.

Asgari ücret seviyesi dışında da taleplerin yer aldığı TİSK açıklamasında, "Son dört yıldır işverenlere verilen asgari ücret desteği için hükümetimize tekrar teşekkür ederiz. İşveren olarak yüzde 2 ile en yüksek katkı sağladığımız İşsizlik Sigortası Fonu'ndan bu yıl 150 lira olarak karşılanan bu desteğin, 2020'de 200 lira olmasını ve tüm işletmeleri eşit şekilde kapsayıp devam etmesini bekliyoruz. Ayrıca destekten yararlanma koşulları kapsamında toplu iş sözleşmeli iş yerleri için uygulanan prime esas günlük kazançtaki üst limitin artırılarak sürmesini istiyoruz. Yüzde 2 olan İşsizlik Sigortası İşveren Payı'nın 2020 yılı için alınmamasını, SGK İşveren Desteği'nin yüzde 5'ten yüzde 6'ya yükseltilmesini ve bu oranın toplu iş sözleşmeli işyerlerinde yüzde 7 olarak uygulanmasını talep ediyoruz" ifadeleri yer aldı.

DDSB ve YDG'den direnen inşaat işçilerine dayanışma ziyareti

HABER MERKEZİ- İnşaat İşçileri Sendikası üyesi işçiler, haklarını gasp eden Adem Çelik Şirketler Grubu önünde günlerdir direnişi sürdürüyor. Dün Devrimci Demokratik Sendikal Birlik ve Yeni Demokrat Gençlik, işçilerin direnişinin 24. gününde inşaat işçilerine dayanışma ziyareti gerçekleştirdi.

Devrimci Demokratik Sendikal Birlik ve Yeni Demokrat Gençlik alana "İnşaat işçisi köle değildir",

"Gençlik direnen emekçinin yanında", "Zafer direnen emekçinin olacak" sloganlarıyla giriş yaptı. İnşaat işçileri de sloganlara yanıt verdi.

İşçiler; Adem Çelik'in haklarını gasp ettiğini bu sebeple

Adem Çelik Şirketler Grubu'na ait ne varsa onun önünde direnişlerini gerçekleştireceklerini vurguladılar. Direnişlerinde kararlı ve coşkulu olan inşaat işçileri, bunun yalnızca kendi sorunlarını olmadığını bir bütün işçi sınıfının sorunu olduğunu belirtti. Asgari ücrete de değinen işçiler açlık sınırının da altında olan asgari ücretle geçinmenin artık sanat olduğuna vurgu yaptılar.

DDSB temsilcisi gerçekleştirdiği konuşmada "İşçilerin bugün de yarın da yanında olacağız. Bu koşullar ve sorunlar hepimizin ortak sorunudur. 15-16 Haziran direnişinden aldığımız güçle, Kawa direnişinden aldığımız inançla, inşaat işçilerinin emekleri, alınterileri için verdiği mücadeleden yanındayız. Tarihimizde olduğu gibi direnmeden hiçbir şey elde etmedik. Bugün burada olduğu gibi zaferimizi sokakta kazanacağız. Adem Çelik gibi patronlara sesleniyoruz sırtınızı dayamış olduklarınız yarın devrileceklerdir" ifadelerine yer verdi.

YDG temsilcisi de direnen emekçinin yanında olacaklarını belirterek Beykent Üniversitesi öğrencilerini işçilerin direnişine ses vermeye çağırdı.

Trelleborg işçilerinin grevi sürüyor

HABER MERKEZİ- Toplu sözleşme anlaşma sağlanamaması üzerine greve çıkan Gebze'deki Trelleborg işçilerinin grevi 8. günü geride bıraktı. (17 Aralık) Grev sürerken Petrol-İş Gebze Şubesi'ne bağlı işyerlerinden temsilciler ve kitle örgütleri her gün grev çadırına ziyarette bulunuyor.

Grev başladığı günden sonra patronla herhangi bir görüşme yapılmadığını ifade eden Trelleborg işçileri, "Grevimiz başladığı günden bugüne herhangi bir adım atılmadı. İşçiler açısından iyi, inançlı bir atmosfer var. Anlaşılan uzun soluklu bir mücadele bizleri bekliyor. Dayanışmaya gelinmesi bizler için çok önemli" dedi.

Metal işçilerinin sözleşmesinin de önemli olduğuna dikkat çeken Trelleborg işçileri, "Metal işçileri nasıl ki bizleri destekledi, bizler de desteklemeliyiz. Çünkü birçok iş kolunda sözleşme var ve birbirini etkileyecek. Ne kadar ortak mücadele o kadar olumlu sonuç" dedi. Geri adım atılmaması gerektiğini ifade eden Trelleborg işçileri,

"Şu an içinde olduğumuz mücadeleci atmosferi korumalıyız ve daha ileri taşınmalıyız. Şimdi sendikamıza bağlı diğer fabrikalar da taslakları hazırladı, hazırlıyor. Birbirimizle ne kadar dayanışma içinde olacağız önemli olan da budur" dedi.

"ÖRGÜTLÜLÜĞÜ KORURSAK HEPİMİZ KAZANIRIZ"

Pazar günü taslak hazırlığı için toplandıklarını ifade eden Tekno Kauçuk işçileri de "Trelleborg işçilerinin kazanımı hepimizin kazanımı olacaktır. Aynı şekilde bizler de örnek sözleşmeler kazandıkça Trelleborg işçisinin eli güçlenir. Gerçek bir dayanışma elbette önce yan yana olmaktan geçer. Ama esas olarak herkes kendi fabrikasında iyi bir sözleşme imzalar-

sa diğer fabrikalara örnek ve dayanak olacaktır" dedi.

Yeni maddelerin sözleşme taslağına konulmasının önemli olduğunu da ifade eden işçiler, "3 ayda bir gıda fişi, devamlılık primi, gece çalışma farkı olacak. Patronun isteği doğrultusunda çalışılmayan günlerden hiçbir şekilde kesinti olmayacak, ikramiyeler ve maaşlar o ay kesintisiz ödenecek. Bu maddeler gibi daha çok var. Eğer arkasında durursak, örgütlülüğümüzü korursak hepimiz kazanırız" dedi.

Trelleborg işçilerinin grevinin ilk gününden itibaren maddi ve manevi olarak yanlarında olacaklarını ifade eden Novares işçileri ise

"Bizler de işçilerle görüşmelerimizle birlikte taslağına son şekli vereceğiz. Elbette sözleşmeyi işçiler lehine bitirmek üzere elimizden gelen tüm çabayı, tüm yöntemleri deneyeceğiz. Ciddi bir hazırlık sürecini bitiriyoruz, aynı ciddiyetle ortak bir mücadele dönemine adım atacağız" dedi.

Emperyalist Tekellere Peşkeş Çekilen Tarım ve Köylüler

Tarım büyük üreticilerin ve toprak ağalarının tekelindedir. Üretimin tüm aşamalarından, piyasada satışına kadar her şeyi bunlar belirliyor. Asıl üretici olan köylülerin hiçbir söz hakkı kalmamıştır. Bu anlamıyla da açıklanan destek ve teşviklerin aslan payı büyük üreticilere verilmektedir.

1 8-21 Kasım tarihleri arasında "Tarım ve Orman Şurası" toplandı. Bu şuranın toplanmasındaki amaç tarımdaki sorunlara ve üreticilerin sorunlarına çözüm bulmaktı (!) ama çözüm değil tarımın tamamen büyük toprak ağalarına ve büyük üreticilere bırakılması üzerine formüller üretildi. Göstermelik olarak belirli vaatler ve sözler söylenmekten öteye gidilmedi. Toplantının yapıldığı yerde ayrıca dikkat çekmektedir. Beştepe'deki sarayda yapılan toplantıda ne tarım sorununa ne de köylülerin sorunlarına çözüm aranmaz. Çiftçilere, iktidarın, sömürünün, sarayın ve onların sırtından saraylarda nasıl yaşadıklarının görkemi anlatılmıştır. Alinterinin sömürülmeden, bu sarayların, saltanatların olmayacağı anlatılmıştır çiftçilere.

Devlet eliyle büyük üreticilere ve toprak ağalarına terk edilen tarım, hem üretimi hem de özellikle küçük üreticileri yok etmiştir. Neoliberal tarım politikalarıyla devletin tarıma verdiği destek azaldı, küçük üreticinin bu desteklere, teşviklere ulaş-

ması zorlaştırıldı. Destek alamayan küçük üreticiler, üretim yapabilmek için bankalar ve tefecilerden borç almış, borçları ödeyemeyerek mülksüzleşmiştir. 1980'lerdeki Banker Kastelli görevini bankalar ve tefeciler devralmıştır. Faiz oranı yüksek kredilerle küçük üreticilerin toprağı gasp edilmiştir.

Borçlanarak üretim yapmaya çalışan küçük üreticiler, düşük taban fiyatı uygulaması ve girdi maliyetlerinin yüksek olması nedeniyle üretim maliyetini dahi karşılayamamıştır. Buna paralel borçları birikmiş, yoksullaşmıştır. Ürünün ucuz fiyata satılması, değerini yitirmesi, ithal ürünlerin iç piyasaya sürülmesi, küçük üreticilerin belini bükmüştür. Mazota, gübre, tarım ilaçlarına yapılan zamlarla birlikte üreticilerin iflas etmesi kaçınılmaz olmuştur.

Bugün egemenler tarımda yaşanan bu sorunları çözemez. Zira kırk yıldır emperyalist tarım politikasının harfiyen uygulandığı yapısal bir sorun söz konusudur. AKP hükümeti de Dünya Bankası'nın Tarım Uygulama

Reform Projesi'nin bizzat hayata geçiren bir hükümettir. Bu projeye neoliberal tarım politikasının son halkası tamamlanmış, tarımda küçük üreticilere de son darbe vurulmuştur.

Egemenler tarıma doğayı yok ederek de darbe vurmaya sürdürüyor. Tarım arazilerinin imara açılması, enerji santrallerinin kurulması, madencilik yapılması için sermayeye teşvik ve destek verilmesi, tarımsal ve hayvansal üretime zarar vermektedir.

Tarım büyük üreticilerin ve toprak ağalarının tekelindedir. Üretimin tüm aşamalarından, piyasada satışına kadar her şeyi bunlar belirliyor. Asıl üretici olan köylülerin hiçbir söz hakkı kalmamıştır. Bu anlamıyla da açıklanan destek ve teşviklerin aslan payı büyük üreticilere verilmektedir. "100 kişiye bin bahçe" deniyor fakat tarımda izlenen tasfiye politikalarıyla "bin bahçeye" bakacak kimse bırakılmadı.

Küçük üreticilerin tarımdan tasfiye

edilmesiyle birlikte, devlet verimli arazileri emperyalist tekellere peşkeş çekerek tarımda şirketleşmenin önünü açmaktadır. 1980'den bu yana bunun altyapısı hazırlanıyor. Küçük üreticiler tasfiye edilip, kapitalist çiftlikler oluşturmak, kırsal alanda kalan nüfusu ucuz iş gücü olarak kullanarak emek sömürüsünü artırmak amaçlanmaktadır. Bu amaca da önemli oranda ulaşıldı. Buna rağmen Erdoğan, tarımı tekelere bırakmamaktan bahsedebilmektedir.

Bugün tarımdaki sömürü ve talana, tasfiye politikalarına karşı tek seçenek; örgütlü mücadeledir. Ancak örgütlü kitlesel bir güç oluşturulabilirse yaşanan sorunlara çözüm üretilebilir. Bu kapsamda özellikle tarımsal alanda kooperatifleri önemli bir araç olarak kullanmak mümkündür. Köylülerin örgütlenmesi, taleplerini dillendirmesi, serbest piyasa koşullarında ezilmekten kurtulması açısından kooperatifler önem arz etmektedir. Fakat burada bahsettiğimiz kooperatifçilik, düzen partilerinin ve reformistlerin bahsettiği, kapitalist sistem dışına çıkmayıp, kapitalist ilişkileri geliştiren kooperatifçilik değildir. Tam tersine bahsettiğimiz kooperatifçilik, Çin'deki komünler ve Sovyetler'deki kolhozlar gibi kapitalist ilişkileri reddeden bir kooperatifçiliktir. Bunun dışındaki kooperatifler sistemin sömürü çarkına hizmet edecek ve küçük üreticileri de bu sömürücü sisteme bağlayacaktır.

Demokratik Halk Devrimi perspektifiyle tarımda yaşanan sorunlara yönelmek, küçük üreticilerin yaşadığı sorunlar etrafında örgütlü bir güç yaratmak ve bu gücü sorunun asıl merkezine yönlendirmek MLM'ler esas görevleri arasındadır. Bu ekseninde çalışmaların yoğunlaştırılması önem taşımaktadır.

Halkın Sağlık Sorunu da Politikadır!

Ülkemizde sağlık, halkımızın yaşadığı sorunların başında geliyor. Bugün de sağlık sistemi emekçi halkımız için devasa sorunlar yaratmayı sürdürüyor. Milyonlarca emekçi, sistemin yarattığı koşullar nedeniyle hastalıklarla boğuşuyor. Yeni doğan bebekler dahi sağlık sorunlarıyla dünyaya gözünü açıyor. Yoksullar paran kadar sağlık uygulaması nedeniyle nitelikli tedaviye erişemiyor. Bu sebeple tedavi edilebilir hastalıklardan her gün onlarca insan tedavi edilmediği için hayatını kaybediyor. Sağlık alanı, bu anlamıyla kapitalizmin ezilenler açısından nasıl kıyıcı bir sistem olduğunun en net görüldüğü alandır. Egemenlerin düşündüğü tek şey azami kârdır. Yoksulların sağlığı, hayatı bu uğurda sadece bir teferruatır. Dünden bugüne kapitalist sağlık anlayışında bunu görmek mümkündür.

Emperyalist-kapitalist sistemin tahakkümü altında yaşayan emekçiler her daim "sağlıksızlık" sarmalı içinde bulunur. Bu kapitalist sistemin halka sunmuş olduğu yaşam koşullarının doğal sonucudur. Zira toplumsal zenginliğin azınlığın elinde toplanması, çoğunluğun sefalet mahkûm edilmesi ile mümkündür. Sefil yaşam koşulları doğallığında yoksulların her türlü hastalığa açık olmasını getirir. İşçilerin uzun saatler çalıştırılması, bedenlerinin erken yaşta çökmesine neden olur. Ücretlerin azlığı, emekçi ailelerin yaşamını asgari seviyede bile sağlıklı bir şekilde sürdürmesinin önünde engeldir.

Kapitalist sağlık sistemi halka sunulan bu tabloyu pekiştirir. Çünkü sağlık sistemi de halkın değil bir avuç azınlığın çıkarlarını esas alarak dizayn edilir. Ülkemizde sağlık kuruluşları halkı iyileştirmenin değil burjuvazinin kâr ve sömürü alanıdır. Sağlığın paralı olmasının anlamı budur. Herkes parası oranında sağlık hizmetlerine erişebilir. Burjuvalar zaten işçi ve emekçilerin sırtından sağladığı "yüksek yaşam standartları" sebebiyle yoksullar kadar sağ-

lık sorununa maruz kalmıyor. Sağlık sorunu yaşadıklarında da "son teknoloji" ile donatılmış hastanelerde tedaviye ulaşabiliyorlar. Yoksulların ise emek sömürüsü ile zengin olan burjuvaziye bir de iyileşmek için para ödeyerek zengin etmesi istenir.

Öte taraftan bu sağlık sistemi, hastalıkları yaratan koşulları dikkate almadan sonuçları ile uğraşarak azami kâr alanı yaratır. Bu anlamıyla

AFC'si ile başlatılan AKP döneminde hız verilen bu politikalar iki yönden sağlık sorununu derinleştirmiştir. İlk olarak neoliberalizm sermayenin artı-değer sömürüsünü yoğunlaştırmıştır. Buna paralel emekçi halk daha da yoksullaşmıştır. Artan sefalet koşulları doğal olarak sağlık sorunlarının da artmasına neden olmuştur. Tekellerin azami kâr sağlanması adına gıdalarda GDO'nun kullanılması, doğanın talan edilme-

şüm", "reform", "devrim" denilerek uygulanan neoliberal politikalarla devlet hastanelerinin fahiş faturalarını karşılayamayan halk bir nevi ölüme mecbur edildi. Basında hastane hastane dolaşan yaralılar yer almaya başladı. Parası olmadığı için tedavi edilmeyenler, ameliyata alınmayanlar ya da tedaviden sonra ücreti ödeyemediği için hastanelerde rehin tutulanlar birbirini izledi.

Dolayısıyla neoliberalizmle birlikte sağlığın da sınıfsal olduğu, burjuvazi ile ezilen halkın sağlığında bile eşit olmadığı açık bir şekilde ortaya serilmiştir. Sağlık alanının bir sektöre dönüştürülmesi, emperyalist sermayeye tabi hale gelmesinin bir sonucudur. Hastanelere yatırım yapan sermaye oraları da fabrika gibi birer artı-değer üretme merkezine dönüştürdü. Bir fabrikada yılda ne kadar mal üreteceğinin garantisi verilmesi gibi hastanelerde de (özellikle şehir hastanelerinde) sermaye sahiplerine yıllık ne kadar hasta geleceğinin garantisi verilmektedir. Sistemin derdi insanların sağlığına kavuşması değil artı-değerin artırılmasıdır. Sağlık sisteminin emperyalist-kapitalist sistemdeki özü budur.

Egemenlerin "sağlıkta devrim" diye sunduğu tablo özetle böyledir. Bu öyle bir "devrim"dir ki onlarca yıldır bu alanda yaşanan sorunları kangren haline getirmiştir. Yoksullar hastalıktan ölürken egemenler azami kâr peşinde koşmaktadır. Bu sistem yıkılmadan halkın gasp edilen yaşam hakkını dahi koruması mümkün değildir. Sağlık sorunu da sınıfsal bir sorundur ve ancak devrim yolu ile nihai çözüme ulaşacaktır. Ancak çoğunluğun çıkarlarının esas alındığı halkın iktidarıyla sağlık toplumsallaştırılabilir. Böyle bir düzende sömürüye yer olmadığı için halkın yaşam koşulları düzeltilecektir. Burada daha hastalıklar ortaya çıkmadan onu önleyen politikalar izlenecektir. Sağlık metalaştırılmayacak ve parasız hale gelecektir. Tıpkı Sovyetler'de, Çin'de olduğu gibi sağlık halka hizmet veren bir alan olacaktır.

da burjuvaziye hizmet eder. Oysaki bataklığın kurutulması birçok hastalığın başından önlenmesini sağlar fakat hastalıklara neden olan maddi yaşam koşullarının düzeltilmesi burjuvazinin çıkarlarıyla uyumsuz. Maddi koşulların düzeltilmesi demek burjuvazinin artı-değer sömürüsüyle yarattığı kârdan belli oranda feragat etmesi demektir. O bunu hiçbir zaman yapamaz. Sermaye daima azami kâr peşinde koşar. Dolayısıyla kapitalist sağlık sistemi de koşulları dikkate almayarak, kapitalist sömürünün sağlık sorunlarının (başta meslek hastalıkları olmak üzere) ortaya çıkmasındaki rolü gizler.

80'li yıllardan günümüze halkın sağlık alanında yaşadığı sorunları büyüten neoliberal politikaların uygulanması söz konusudur. 12 Eylül

si, termik santrallerin, madenciliğin yaygınlaştırılması insan sağlığını tehdit eden, hastalıklara yol açan politikalar hayata geçirilmiştir.

Bu süreçte IMF-DB yapısal uyum projeleri ile birlikte sağlık alanı, sömürü ve kâr alanı haline getirildi. AKP döneminde yapılan yasal düzenlemelerle sermayenin azami kârı yasal güvence altına alındı. Neoliberalizmle, TC gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerin kamusal alanları emperyalist sermayenin talanına açıldı. Böylece sağlığın metalaştırılması, hastanelerin ticarileşmesi, hastaların müşteri olması, doktor ve hemşirelerin işçileşme süreci hızlandı. Paran kadar sağlık daha bir görünür hale geldi. Yoksulların nitelikli sağlık hizmetlerine ulaşması zorlaşmış oldu. "Sağlıktan dönü-

Dünya Halklarının Katili: NATO

Londra'da düzenlenen 70. yıl zirvesi tartışmaların gölgesinde gerçekleşti. Kapitalist sistemin içinde bulunduğu kriz hali NATO'ya da yansımış durumda. 70 yıldır dünya halklarına kan kusturan, ABD'nin elinde zorbalık asası olan NATO, bugün tartışmaların odağında. Dünya jandarması olarak emperyalistler arasındaki bağlayıcılığını da yitirdi. Kuşkusuz ki bunda en önemli faktör NATO'yu bir ihtiyaç olarak ortaya çıkaran koşulların bugün büyük oranda ortadan kalkmış olmasıdır. Emperyalistler arası çelişkilerin derinleşmesiyle birlikte hegemonya krizi de baş gösteriyor. ABD'ye ve politikalarına her zamankinden daha çok kafa tutulur noktaya gelindi. Bu da yarım asırdır ABD hegemonyasının baskısı altında olan AB tarafından yapılıyor. NATO'nun varlığı ve geleceğini tartışmaya açan bu durum aynı zamanda emperyalistler arası NATO benzeri yeni bir örgüt ya da NATO'nun sürece göre yeniden düzenlenmesini koşulluyor. Her ikisi de yakın geleceğin ürünü olmaktan uzak olgulardır. "Beyin ölümü" ilan edilse de NATO, ABD için kullanışlılığını sürdürüyor. Fakat Londra Zirvesi birliğin ve anlaşmanın değil mevcut çelişkilerin daha açığa çıktığı bir zirve olmasıyla NATO tarihine yazılmış oldu. Bu genel çerçevede NATO'nun tarihsel sürecine, bu süreç içinde dönemsel olarak değişen misyonuna ve bugünkü duruma dair bir inceleme yapmak yerinde olacaktır.

TARİHSEL ARKA PLAN; NATO'YU DOĞURAN KOŞULLAR

2. Emperyalist Paylaşım Savaşı bir yandan dünya pazarının yeniden paylaşımı iken aynı zamanda kapitalizmin yapısal krizini aşmak için meta ve sermaye kıyımı idi. Diğer yandan ise sosyalizmin bertaraf edilmesi amacını da taşıyordu. Bu nedenle Hitler ve Nazizm'e "karşı" olan emperyalistler ona alttan alta her türlü desteği sunuyordu. Nazilerin Stalingrad'da durdurulup Berlin'e doğru kovalanması sürecinde emperyalistler maske değiştirdi. Avrupa'yı Sovyetlerden (sosyalizmden) korumanın telaşına düştüler.

Sosyalizmin yenilgisi beklenirken tam tersi bir süreç yaşandı. Sosyalizm, 1949 Çin Devrimiyle daha da güçlendi. Devrim ve sosyalizm dünya ülkelerine yayılmaya başladı. Dünya ideolojik, siyasi, ekonomik ve kültürel olarak iki ayrı güce bölündü. Bu sosyalizm ve kapitalizm arasındaki rekabetin ve savaşın keskinleşmesi anlamına geliyordu.

2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan hakim güç olarak çıkan ABD, sosyalizme karşı dünya jandarmalığına soyundu. Bir yandan savaşta yıkılan Avrupa'yı güçlendirmek diğer yandan sosyalizmin güçlenmesini ve diğer ülkelerin etkilenmesini engellemek-

te kendini sorumlu görüyordu. Bu durum aynı anda hakim güç olarak kendi sistemini kurması açısından da aradığı fırsatı sunuyordu.

Daha savaş bitmeden ABD emperyalizmi Truman Doktrini ile sosyalizme karşı yeni bir savaşı başlattı. Paylaşım savaşı emperyalist rekabette hakim güç olarak ABD'nin konumunu güçlendirdi. ABD, Bretton Woods sistemiyle ekonomik alandan başlayarak, kendi dünya sistemini kurmaya başladı. Bu kapsamda IMF ve DB kurularak dünya ekonomisini kendisine tabi kılmanın araçlarını oluşturdu.

İlk hedeflerden biri kapitalist sistemi onarmak ve Avrupa'yı ayağa kaldırmaktı. Avrupa'daki meta ve sermaye kıyımı Avrupa'yı ekonomik olarak zayıflatmıştı. Bu durum sosyalizmin hızlı bir şekilde Avrupa'ya sirayet etmesine olanak sunuyordu. Nitekim Doğu Avrupa ülkeleri birer birer sosyalist sisteme dahil oluyordu. Bunu

durdurmanın en önemli yolu Avrupalı emperyalistlerin hızlı bir şekilde toparlanmasından geçiyordu.

Mesele Avrupa'yla sınırlı değildi. Sovyetlerin Kafkaslar, Orta Doğu ve Orta Asya başta olmak üzere Latin Amerika, Afrika ve Asya ülkelerine doğru etki dalgasının büyümesi söz konusuydu. Dünya pazar alanlarının sosyalizme geçişi demek kapitalist-emperyalist sistemin sonu demekle eş anlamlıydı.

Dolayısıyla "soğuk savaş" olarak nitelendirilen olgu özünde sınıf savaşımının, dünya ölçeğinde kapitalizm ve sosyalizm arasındaki savaşın varlığıydı. Kruşçev revizyonizmine dek

tasını esas alıyordu. Mevcut durum; ABD emperyalizminin gelişmesine paralel yayılma isteği, 2. EPS sonrası hakim güç olma fırsatının doğması ve sosyalizm dalgası yüz yılı aşkın ABD politikasına yön veren doktrinin artık aşılmasını gerektiriyordu. Ve bu hiç de zor olmadı. Bir yasa tasarısının hazırlanıp kabul edilmesiyle engel aşıldı. Bretton Woods sistemiyle dünya ekonomisinde kurulan ABD egemenliği, NATO'nun kurulmasıyla askeri alana da taşındı.

NATO'NUN KURULUŞU VE GENİŞLEMESİ

NATO, Sovyetler Birliğine ve sosyalizme karşı ideolojik, politik, ekonomik alanda topyekûn karşı konulması, savaş açılması, onun durdurulması ve bertaraf edilmesi için kurulmuştur. NATO, sosyalist olan, sosyalizme ilgi duyan ülkelere, devrimci-komünist örgütlere, ulusal kurtuluş mücadelelerine ve NATO'nun tahakkümüne karşı çıkan ülkelere karşı darbeler, işgaller, iç savaşlar, kontra faaliyetler, işkenceler, katliamlar tezgahlayan ve bizzat hayata geçiren devasa bir askeri örgüttür. Latin Amerika'dan Asya'ya, Avrupa'dan Afrika'ya dünyanın dört bir yanında ezilen halklara kan kusturmuştur.

Ortak tehdit olarak görülen Sovyetlere ve Sovyet saldırı-

larına karşı emperyalistleri askeri bir örgütlemeye iten nedenlerden biri de Sovyetlerin atom bombasına sahip olduğu açıklamasıdır. Bunun anlamı nükleer caydırıcı güç olarak ABD'nin üstünlüğünün yerle bir olmasıdır. Dahası Sovyetlerle emperyalistler arası güç dengesinin eşitlenmesi söz konusuydu. Bu durum, emperyalistlerin aralarındaki çelişkileri, savaşın yarattığı düşmanlıkları bir kenara bırakıp askeri bir örgütlenmede toplanmayı zorunlu kılıyordu. Zira söz konusu olan devletlerin varlık yokluk meselesinden ziyade savundukları kapitalist sistemin varlık yoksul meselesiydi. Yenilmesi gereken Sovyetler şahsında doğrudan sosyalizmdi. Bu anlamıyla "soğuk savaş" denilen olgu ekonomik, siyasi, kültürel, askeri her alanda yürütülen ideolojik mücadelenin ta kendisiydi. Sovyetlerin de ekonomik, siyasi ve askeri alandaki hızlı gelişimi dengeleri sosyalizm lehine değiştiriyordu. Bu değişimin engellenmesi ve

kapitalizm ve sosyalizm arasında savaş söz konusuyken Kruşçev revizyonizmiyle durum tersine kapitalist rekabete dönüştü. Sosyalizm, Sovyet Rusya'nın kapitalistleşmesi sürecinde bir araç olarak kullanıldı.

ABD'nin hakim güç olma ve sosyalizmi bertaraf etme politikasının en önemli ayaklarından birini kuşkusuz ki askeri alan oluşturuyordu. Avrupa güçlendirilirken aynı zamanda ekonomik siyasi ve askeri olarak tahakküm altına alındı. Almanya'nın silahlanması ve ordu kurması uzun bir süre yasaklandı. Aynı durum İspanya için de geçerliydi. Bu tahakkümün ABD'nin hakim güç olmasında önemli bir rolü vardı. Fakat öte yandan sosyalizm tehlikesi söz konusuydu. Bu tehdide karşı hem emperyalist devletlerin hem de yarı-sömürgelerin harekete geçirilmesi gerekiyordu.

Monroe Doktrini gereğince ABD, Avrupa'ya müdahil olmuyor Amerika ki-

kapitalizm lehine dondurulmasının askeri alandaki adı NATO oldu.

17 Mart 1948'de Brüksel'de ABD, İngiltere, Fransa, Belçika, Hollanda ve Luxemburg bir araya gelerek Sovyetlere karşı ortak askeri bir örgütlenme üzerine görüşmelere başladı. Eylül'e kadar süren görüşmeler sonrasında Batı Birliği Savunma Örgütü kuruldu. Böylece NATO'ya giden yolun ilk basamağı Brüksel Anlaşması'yla atılmış oldu.

4 Nisan 1949'da Washington'da, Brüksel Anlaşması'nın taraflarıyla Kanada, İtalya, Danimarka, Norveç, Portekiz ve İzlanda toplanarak Kuzey Atlantik Anlaşmasını (NATO) imzalandılar. Böylece 12 üyeli NATO kurulmuş oldu. Daha sonraki yıllarda ekonomik ve politik değişimlere ve ABD emperyalizminin ihtiyacına paralel NATO üye sayısı 26'ya çıkarıldı. 1952'de Sovyetlere karşı "kanat ülke" olarak Türkiye ve Yunanistan üye yapıldı. 1954'te de Batı Almanya dahil edildi. 1980'de sadece sivil alan olmak kaydıyla İspanya'nın da katılımıyla üye sayısı 16'ya çıktı.

NATO'ya üye yapıldı. Böylece toplam üye sayısı 26'ya çıkmış oldu. 2009'da da Arnavutluk ve Hırvatistan'a üyelik hakkı tanındı.

NATO'YA BIÇİLEN MİSYON

NATO'nun Sovyetler tehdidine karşı kurulması demek aynı zamanda ABD hegemonyasının dünya halklarına zorla, kanla, katliamla kabul ettirilmesi demektir. Kurulduğu dönemdeki konjonktür sosyalizmin hakimiyet alanı dünyanın üçte birine denk geliyordu. Bunun dışında ulusal kurtuluş hareketleri sosyalizmin etkisiyle geliyordu. Yarı sömürgelerde millileştirme furyası yaşanıyor kapitalist-emperyalist güçler ile sosyalist

örgütüdür. Nitekim Kore'den Libya'ya yapılan işgal ve müdahalelerde NATO aktif olarak kullanılmıştır ve hala da kullanılmaktadır.

Askeri güç kapsamında NATO dönemsel olarak farklı stratejiler izlemiştir. Dünya konjonktüründe değişen dengeye göre NATO stratejileri de değişmiştir. "Savunma Kararları" denilen bu stratejilerden ilki "Sınırlı Savaş Stratejisi"dir. 1952'de belirlenen bu strateji ABD hava kuvvetlerinin yetersiz olan nükleer gücünün sayısal açıdan dengelenmesi esasına dayanıyordu. TC ve Yunanistan'ın NATO'ya alınmasıyla bu stratejiye göre konumlanma gerçekleşti. SSCB'nin doğudan saldırması halinde Toroslar'a

ihtiyaç duyuyordu. Türkiye gibi Sovyetlere sınır olan ülkeler bu amaç için stratejik bir öneme sahipti.

Sovyetlerin nükleer gücünü geliştirilmesi ABD'nin nükleer caydırıcılık konumunu nükleer denge konumuna çekti. NATO doğrudan nükleer silah kullanmak yerine diğer askeri silah ve güçlerle karşılık vermeyi ön plana aldı. "Esnek Karşılık" denilen bu stratejide "İleri Savunma Doktrini" benimsendi. Buna göre Sovyet saldırılarında esas yükü Norveç ve Türkiye'nin çekeceği haliyle yıkımı da bu ülkelerin yaşayacağı, şehir merkezlerinden uzak bölgelerde saldırıyı karşılamaya dayanıyordu. Bu doktrini FOFA ve ALB doktrinleri izledi. İleri Savunma'nın SSCB'ye avantaj sağladığı, saldırının düşman topraklarında karşılanması gerektiği görüşü ön plana çıktı. Bu kapsamda TC'nin hava kuvvetlerinin geliştirilmesi için 1988'de F-16 uçaklarının Türkiye'de üretimine başlandı.

Rus Sosyal Emperyalizminin (RSE) çöküşüyle birlikte ABD için esas tehdit ortadan kalkmış oldu. Dolayısıyla NATO'nun RSE'ye

Rus Sosyal Emperyalizmi'nin çöküşüyle birlikte Doğu Avrupa ve Orta Asya ülkelerini kapitalist sisteme dahil etme, buraları Rusya'dan tamamıyla koparma, Rusya'yı da kuzeye hapsedme amacıyla NATO bir araç olarak kullanıldı. Bu kapsamda NATO bünyesinde 1991'de Kuzey Atlantik İşbirliği Konseyi (KAİK) kuruldu. Konsey Rusya'nın tepkisini çekmeden ara bir aşama olarak "eski sosyalist" ülkeleri NATO'ya dahil etme hedefi güdüyordu. Doğu Avrupa ve Orta Asya ülkeleri KAİK'e üye oldular. 1992'de üye sayısı 16 NATO ülkesiyle birlikte 38'e çıktı. Kendisini "süper güç" olarak ilan eden ABD emperyalizmi Rusya'dan kopan ülkeleri tekrar Rusya'ya kaptırmak istemiyordu. Hakim güç olarak jeostratejik öneme sahip ülkeler ABD'nin bölgesel ve uluslararası çıkarları gereğince NATO'ya dahil edildi. 1999'ta Çek Cumhuriyeti, Polonya ve Macaristan, 2004'te Bulgaristan, Romanya, Letonya, Estonya, Litvanya, Slovenya ve Slovakya

güçler arasında "Bağlantısızlar Hareketi" oluşuyordu. Dolayısıyla NATO'ya biçilen Sovyet karşıtlığı bir bütün olarak bunları da içine alıyordu. Kapitalist-emperyalist sistemin ve ABD hegemonyasının tesisi NATO gibi dünya jandarmalığı yapacak bir oluşumu gerektiriyordu. Sosyalist olan ve sosyalizme meyleden ülkelerin, emperyalist tahakküm altına alınmasının ve dünya halklarının kapitalizme kanalize edilmesi için uluslararası askeri bir örgüte ihtiyaç duyuluyordu. İşte, NATO'ya biçilen misyonun özü buydu.

NATO dünya halklarını tahakküm altına alma ve ABD'nin hakim güç olmasını kabul ettirme araçlarından biridir. Sosyalist olması dışında, ABD için sorun oluşturan ülkelerin hiza-ya getirilmesi için darbelerin, kontra faaliyetlerin, suikastların, işgallerin hemen hepsi NATO karargahlarında planlanmıştır. Bu anlamıyla NATO sosyalizme karşı savunma örgütü olmaktan çok dünya halklarına -sosyalist olsun olmasın- karşı bir saldırı

kadar olan bölgede yapılan saldırıyı TC ordusunun karşılaması karar altına alındı. Yapılan toplantıda, TC'nin "Sovyetler nükleer kullandığında bizim topraklarımızda kullanacak" söylemine karşın NATO "Kürtlerin yaşadığı bölge olup onların da muhalif olduğu" şeklinde cevap vermiş ve kararda ortaklaşmıştır. "Kanat Güç" olarak görülen Türkiye'nin yarısı gözden çıkarılmıştır. Söz konusu Kürtler olmasından TC de bu yüzden gözden çıkarmayı onaylamıştır. Irkçı-milliyetçi, tekçi zihniyet burada da kendisini göstermiştir. Dönemin Türk hakim sınıfları NATO'ya dahil olabilmek için ülkenin yarısını "feda" edecek kadar uşaklıklarını göstermiştir.

Kitlesel Karşılık Stratejisi, Sovyetlerin nükleer gücüne karşılık bir savunmayı esas alıyordu. 1954'te kabul edilen bu stratejiyle Sovyetlere karşı atom bombasının kullanılması karara bağlandı. ABD, Sovyetlere etkili bir saldırı düzenleyebilmek için nükleer silahlarını yerleştireceği yarı sömürgelere

karşı konumlanması da "Yeni Stratejik Konsept" olarak değiştirildi. Konseptin esas hedefi RSE'den kopan Doğu Avrupa ve Orta Asya ülkelerini Rusya'dan tamamen koparmaktı. Ve bu etnik-dinsel çatışma, "terörizm", "insan hakları ihlalleri", bölgesel çatışmalar gibi nedenlerle teorize edildi. Başka bir ifadeyle sosyalizm tehdidinin yerini ülkelerin iç dinamikleri aldı. ABD'nin hegemonyasını olumsuz etkileyecek unsurlar olarak alt alta sıralandı, hedef tahtasına konuldu.

NATO stratejilerinin genel kapsam ve içeriğine bakıldığında teorize edilenin ne olduğundan ziyade ABD'nin ekonomik, siyasi ve askeri tahakkümünün kurulmasının esas alındığı da görülecektir. ABD'ye karşı sürekli bir düşman unsuru yaratılmakta ve bu düşmana göre stratejiler, konseptler, doktrinler belirlenerek dünya halkları sürekli bir baskı ve zulüm altında tutulmaktadır. ABD'nin kan ve katliam üzerine hegemonyasında NATO en önemli askeri zor aracı olmuştur.

2019'dan 2020'

EMPERYALİZM, FAŞİZM VE HER TÜR DEN GERİC

Bu bağlamda politik iktidar perspektifli ve bir anlık parlamalarla bir savaş ve mücadele değil, uzun soluklu halk savaşı ile iktidarı parça parça alacak bir savaş stratejisine ihtiyaç vardır.

2019 yılını karakterize eden şey yeni dengelerin kurulmasına yönelik "arayışın" olabildiğince güçlenmesi, kararlı hale gelmesi olarak nitelendirilebilir. Ezilenler cephesinde de bu durum geçerlidir, ezenler cephesinde de. "Arayış" eğilimi; bir yandan alt üst oluşlar diğer yandan yeni güç dengeleri oluşturma mücadelesi öteki yandan ise tüm ilişkilerde "at izi ile at izinin" bir birine girdiği karmaşa olarak ortaya çıkmaktadır.

2019'un bir bütün politik gelişmelerine, yarattığı sonuçlara bakarken bir almanak oluşturarak bakmak gelişmelerin dinamiklerini anlamak için yeterli olmayacaktır. Bu yüzden 2019 değerlendirmemiz sürecin politik ruhunu anlamak üzerine olacaktır, olmalıdır.

EMPERYALİZMİN POLİTİK VE EKONOMİK KRİZİ, ÇÖZÜM ARAYIŞINDA ÇÖZÜMSÜZLÜK GİRDABI

2019 yılı emperyalist sistemin ana güçleri arasındaki mücadelenin daha fazla keskinleştiği gerek emperyalist bloklar (AB-Japon-ABD ile Çin-Rusya ittifakları) ve gerekse de bu bloklar içinde güç devşirme, süreci kendi lehine çevirme mücadelesinin tırmandığı, yeni boyutlar kazanma eğilimi taşıdığı bir yıl olarak geçti. Emperyalist güçlerin pazar alanlarını genişletme, pekiştirme, diğer güçlerin pazar alanlarına sızma, askeri-politik-ekonomik avantajlar sağlamayı içeren mücadele erekleri 2019 yılı boyunca yeni hamleler, yeni çelişki alanları ve gerginliği arttıracak gelişmelerle mesafe kaydetti. Ekonomik alanda; ABD, Almanya, Çin'in dinamolo rolü oynadığı mücadele "ticaret savaşları" kavramıyla öne çıkarken girişim ve hamleler "el ense" yap-

ma şeklinde açığa çıktı. Almanya, ekonomik gücünü kullanarak "Batı emperyalist" bloğunun lideri ABD ile bu blok içinde "liderlik" yarışına daha güçlü girdiğine dair adımlarını belirginleştirdi. Almanya bir yandan ABD emperyalizminin Trump ile birlikte kızışan klik çatışmasında Trump'un zayıf-tutarsız ve kamuoyu nezdinde itibarsız durumunu ABD'ye karşı mücadele de bir kaldıraç olarak kullanmaktan çekinmedi. ABD'nin zayıf karnı Trump'un "ticaret savaşı" tehditlerine karşı açık ve kesin bir tutum alarak ABD'nin tek taraflı oyun kurma devrinin bittiğine dair üst perdeden beyanlarla konumlanışını aldı. Diğer yandan aynı Almanya, ABD'nin Çin'e yönelik ekonomi-politikalarına karşı bir yandan direnç gösterirken diğer yandan ABD ile ipleri koparmayacak şekilde bir denge siyaseti izledi. ABD-Çin ticaret savaşında Almanya'nın azami kâr sağlama çabası, AB merkezli Ekonomik Araştırma Enstitülerinin raporları ve tutumlarıyla açık şekilde ortaya konmaktadır. ABD'nin Huawei teknoloji şirketine karşı başlattığı sınırlama ve mümkünse çökertme hamlesine karşı Almanya'nın açıktan ve pratik olarak direnmesi iki emperyalist güç arasında gerginliği tırmandırmıştır. Yine ABD'nin Rusya ve İran'a yönelik yaptırımlarına karşı Almanya'nın itirazları düne göre daha güçlü hal almıştır. Özellikle enerji tedariki noktasında Rusya ile Kuzey Akım-2 Projesi tüm ABD tehditlerine rağmen devam ettirilmektedir. Ancak bunun yanında Aralık başında gerçekleşen NATO toplantısında, ABD'nin Çin'e yönelik ekonomi politikasına karşı kısmi uyum sağlayacağını taahhüdünü verdi. Yine Rusya'ya karşı aynı NATO toplantısında "Baltık Savunma Planı" ile kuşatma hamlesinde ortaklaşıldı. Tüm bunlar Almanya'nın, ABD'nin tek yanlı politikalarının peşinde sürüklenerek gitmeyeceğinin altını çizen bir politika olarak okunmalıdır. Nihayetinde Almanya ve ABD hala stratejik ittifak durumundadır ve birbirilerine her yönüyle ihtiyaçları vardır. Bu ne kadar gerçekse aralarında sürekli şekilde gerginliğin arttığı, yeni güç dengeleri mücadelesinin keskinleştiği de bir o kadar doğrudur.

ABD ve Çin arasında ekonomik savaşım ise tırmanarak devam ediyor. ABD'nin Çin'i ekonomik, askeri ve politik olarak kuşatma siyasetinde özellikle Çin'in ekonomik olarak büyüyen, sermaye ihraç koşullarındaki uygunluk ve ABD pazarlarına yönelik girişimlerine karşı etkin ve etkili mücadele perspektifi derinleşerek ilerliyor. Trans Pasifik Anlaşması ile devasa boyutta ticari hamleler örgütlenirken diğer yandan Kuzey Kore ile dahi politik yumuşama gibi sembolik mesajlarla Çin'e dair kuşatmada kararlılık "show"u yapılıyor. ABD emperyalizmi, Çin sosyal emperyalizminin "Tek Kuşak Tek Yol" gibi yaklaşık 65 ülkeyi kapsayan kendi "küreselleşmesi" ve sermaye ihracı koşullarını amaçlayan projesine karşı güçlü bir savaş başlatmış durumda. Huawei gibi Çin teknoloji devini güçlü şekilde hedefe koyarak sembolik bir hedef belirleyerek ekonomik ve teknoloji mücadelesini tırmandırmaktadır. Bunun bütünlüklü bir Çin tehlikesi tanımının parçası olduğu asla unutulmamalıdır.

BİRBİRİNE SIKILMIŞ YUMRUKLAR, HALKLARA DÖNEN TÜFEKLER

Emperyalist güçler arasında ekonomik alanda mücadele keskinleşirken askeri ve politik alanda da gerginlikler ve çatışma alanları genişlemekte, var olan çatışmalar derinleşmektedir. Özellikle "neo-liberal" birikim sürecinin artık iflas bayrağı çekme noktasına geldiği aşama dünyanın karmaşık tüm bölgelerinde politik çatışmayı ve yeni arayışları da büyütmektedir. Bu noktada Ortadoğu ve

Doğu Avrupa işgal ve ilhak saldırıları ile kurulu sistemlerin çatırdamasına içkin şekilde öne çıkan alanlar olmaktadır. Yine ABD emperyalizminin arka bahçesi Latin Amerika'da yaşanan gelişmelerde mücadelenin sürdüğü başka alanlardır.

Askeri ve politik alanda esas mücadele Rusya ve ABD arasında sürmektedir. Rusya'nın ittifak gücü Çin arka planında bu mücadelenin bir parçası iken ABD'nin stratejik müttefikleri Fransa ve Almanya ise bir yandan

ABD'nin yönelimi ile gerginlik yaşarken diğer yandan Rusya'nın alan kazanmasına karşı stratejik ittifakları ile son tahlilde sorunlu da olsa ortaklaşmaktadır. Özellikle AB'li güçlerin ABD ile yaşadığı gerginliğin Rusya'nın pazar alanlarını genişletmesi ile sonuçlanmasına ne tahammülü vardır ne de çıkarları buna elvermektedir. 2019 yılı boyunca Rusya Ukrayna'da yarattığı yeni dengeyi koruyarak bunun kabul edilir bir statü olarak var olması için geçen zamanı lehine kullanmıştır. Hakeza Ortadoğu'da ve özelde Suriye'de Suriye devletinin egemenlik alanını genişletmiş, bu-

'ye Kalan Miras:

İLİĞİN MEZARININ KAZILMAYA DEVAM ETMESİ!

rada lehine olacak politik ve askeri başarılarını sürdürmüştür. Özellikle AB ve ABD'nin bölgede aradığı ittifakları (Kürt-Türk ve Arap-Sünni ittifak koşullarını) geciktirme, sabote etme, dengesini bozma noktasında bölgedeki ulusal-mezhеспel-ekonomik-siyasi çelişkileri azami düzeyde kullanmayı başarmıştır. Bu bölgede gelişmeler AB ve ABD'nin istediği şekilde değil Rusya'nın lehine gelişme kaydetmiştir. Latin Amerika'da ise ABD çok büyük bir politik dizayn peşindedir. Latin Amerika ülkelerinde

ABD'nin buralarda bu seçeneği sürrekli ve diri tuttuğu bir gerçektir. Ancak 2019 yılında Sudan'da yaşanan askeri darbe ile bu girişimlerin daha fazla cesaret kazandığını belirtmekte fayda var. Rusya'nın Venezuela ve Bolivya'da askeri darbelerle karşı net ve kesin tutumu, Latin Amerika'nın, emperyalist blokların esnek de olsa bir mücadele alanı olarak ortaya çıktığını göstermektedir. Özellikle Çin ve Rusya'nın Venezuela'ya ekonomik desteği ve dengenin var olan haliyle sürdürülmesine yönelik çabaları, ABD'nin arka bahçesinde istediği gibi at oynatmasına yönelik engelleyici adımlar olarak okunmalıdır.

Orta Doğu'da ABD'nin İran ve Rusya'yı kuşatmaya yönelik politik hesapları hız kesmez. 2019'da da devam etti. İran ile 2015'te yapılan uranyum zenginleştirme sınır getirme ve ekonomik yaptırımları esnetme anlaşması 2019 yılı içinde fiilen çökmüş durumda. İn-

giltere, Almanya ve Fransa'nın itirazlarına rağmen ABD'nin İran'a yönelik ekonomik ve politik saldırganlık politikası, askeri gerginlikle boyut kazanmış. ABD'nin Suriye politikası da bu hesaplar doğrultusunda inişli ve çıkışlı bir biçim almıştır. Özellikle Türkiye'nin Suriye ve İran'la askeri boyutta da karşı karşıya gelmesine zemin sunacak şekilde Rojava işgallerine izin vermesi, yol açması

durumu söz konusudur. Türkiye'yi, Rojava ve Suriye'de işgalci konuma sokarak bir yandan Kürt hareketini emperyalist amaçlarına bağlayacak şekilde Türk gücüyle terbiye etmeye çalışırken diğer yandan nihayetinde Suriye devleti ile Türk egemenlerini karşı karşıya getirecek tüm koşulları yaratarak İran ve Rusya politikasına daha güçlü zemin hazırlamaktadır. Ortadoğu'da, 100 yıllık Sykes-Picot rejimi çatırdarken ABD emperyalizmi Irak-Suriye ve Filistin başta olmak üzere tüm Orta Doğu'da Arap, Türk ve Siyonist egemen gerici güçlerin alan genişletmesi ve dağılan sistemde avantajlı hale gelmesi için bir mücadeleye tutuşmaktadır. İsrail, Filistin topraklarındaki işgal ve ilhakı genişletirken askeri saldırganlığını sürekli tırmandırmaktadır. Hakeza Türk ve Arap egemenleri de Kürt ulusal haklarının yeni bir evreye geçmesi üzerine bilhassa Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nın gasbının sürmesi ekseninde süreç işlemektedir. Bu Kürdistan parçalarının işgal ve ilhak, askeri saldırılarının bir parçası olarak gerici güçlere sunulmasını getirmektedir. Ortadoğu'da dağılma eğilimi gösteren sistemin yerine ezilen halkların ve ulusların aleyhine olacak şekilde emperyalistler arası mücadele 2019 yılında Rojava ve Filistin İşgali, halkların acımasız şekilde kanının akıtılması ile sürdürülmektedir.

HALKLARIN ARAYIŞI, KESKİNLEŞEN MÜCADELEDE POLİTİK İKTİDAR MÜCADELESİNİN ZORUNLULUĞU

2019 yılında emperyalist güçler arası mücadele, emperyalist sermayenin birikim modeli olan "neoliberalizmin" tükenmesi, ezilen halk yığınlarının da memnuniyetsizliğini büyüten faktörler olarak sürece etki etmiştir. Emperyalist-kapitalist sistemde yaşanan ekonomik ve politik kriz, bu sistemin tüm zincirlerinde açığa çıkmaktadır. Bu tablo büyük bir öfke ve memnuniyetsizliğin birikmesine neden olmaktadır. Gerici güçler arasındaki çatışma ve gerginlik bu ik-

limde büyürken halk yığınlarıyla gerici güçler arasındaki çelişki de büyümektedir. 2019 yılında dünyanın her köşesinde büyük çaplı halk hareketleri politik ve ekonomik nedenlerle sokakları ve meydanları zapt etmiştir. Hong-Kong'da, Şili'de, Lübnan'da, Etiyopya'da, Sudan'da, Bolivya'da, Fransa'da, İran'da, Irak'ta vs. binlerce insan gerici güçler tarafından katledilmiştir. Küçük hareketler büyümüş, kitlesel karakter kazanmıştır. Bu hareketlerin her birinin iki temel yapısı vardır: Birincisi, kendiliğinden hareketler olması, ikincisi ise gerici güçlerin bu hareketlere karşı katletmeyi de içerecek şekilde şiddetle yönelmesidir. 2008'den bugüne kadar geniş ve yaygın halk hareketleri dünyayı çeşitli düzeyde sarmakta ve sarsmaktadır. Buradan çıkarılacak iki sonuç vardır: Birincisi; kitlelerin politik durumdan olabildiğince memnun olmaması ve sokakları zapt etmesi ve örgütlü bir güce ve organizasyona ihtiyaç duyması. Bu anlamda halk hareketlerinin sistemin kalbine, politik egemenliğine yönelmesi ve politik iktidar perspektifli komünistlerin önderliğinde bir programa acil ihtiyaç duymasındır. İkincisi; özellikle yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde halk hareketleri mücadelede daha keskin ve değişim isteğinde daha isteklidir. Bunun karşısına gerici egemen sınıflar silahlı gücüyle dikilmektedir. Halk hareketlerinin örgütlü silahlı güce ve organizasyona acil ve zorunlu ihtiyacı söz konusudur. Bu bağlamda politik iktidar perspektifli ve bir anlık parlamalarla bir savaş ve mücadele değil uzun soluklu halk savaşı ile iktidarı parça parça alacak bir savaş stratejisine ihtiyaç vardır. Aksi takdirde halk hareketlerinin doğru bir rotada değişim istemi ve talebinin biçim alması, bilinç kazanması ve başarıyla ve istikrarla sürdürülmesi olanağı yoktur. Yaklaşık 12 yıllık yaygın ve yoğun halk hareketleri bu gerçeğin altını güçlü bir şekilde çizmektedir. Marksist-Leninist-Maoist ideolojik donanımla örgütlenmiş

egemen sınıflar arası çatışmada daha gerici olan kliklerin hakimiyetini sağlayacak şekilde sahaya girmiştir. Venezuela ile başlayan Bolivya ile devam eden askeri darbe girişimleri ve askeri darbeler Latin Amerika ülkelerinde güç ilişkilerinde bir araç olarak yeniden devrededir. ABD desteğiyle bu sürecin bir dizayn hareketi olduğu ve bir süreci içereceği görülmektedir. Salt ve tek yanlı askeri darbe hamlelerine henüz çelişkilerin düzeyi uygun değildir. Ancak bu girişimlerin kapısının olabildiğince güçlü şekilde 2019'da açıldığını da belirtmekte fayda var. Afrika ülkeleri için bu seçeneğin hiç kapanmadığı özellikle AB ve

Komünist Partilerinin Halk Savaşı ile iktidar mücadelesini örgütleme, sevk ve idare etme ve önderlik etme zorunluluğu ve bunun gerekliliğine dair ideolojik mücadele hattı en acil ihtiyaç olarak karşımıza çıkmaktadır.

TÜRK HAKİM SINIFLARININ GÖRDÜĞÜ KABUS İLE TOPYEKÜN SALDIRI HİSTERİSİ

2019 yılında Türk egemen sınıflarının politik ve ekonomik krizi önceki yılları aratacak düzeyde ilerlemiştir. Resmi verilerde dahi "resesyon" artık kabul edilmektedir. Halk kitleleri ağır vergi yükleri, düşen alım gücü, yoğun işsizlik ve işsizlik tehdidi, ücretlerin enflasyon karşısında erimesi, küçük işletmelerin iflası ile kemiğin bıçağa dayanma gücü kalmamıştır. Egemen sınıfların küçülen pastadan pay kapma mücadelesi artmış, sistemin sıcak sermaye bulma olanakları zayıflamış ve sistemin yapısal olan krizine emperyalist sermayenin yaşadığı krizde eklenmiştir. Buna ek olarak zaten politik kriz içinde debelenen ve sistem değişikliği ile bu krizin derinleştiği koşullar söz konusudur. 2019 yılı özellikle "Başkanlık" ile değişen sistemin yıl dönümünde bu değişikliğin unsuru olan AKP-MHP Bloğu dahil olmak üzere daha güçlü tartışılmaktadır. Bu yönetme noktasındaki sıkıntıların açık işaretleridir. Bu temelde politik krize ve ekonomik krize çare üretilemeyen her an bu tartışmanın ve çelişkinin artması demektir. 2019'da bu tartışmalar 2018'e göre daha yaygın ve daha geniş bir çevre tarafından tartışılır olmuştur. Türk hakim sınıfları arasındaki çatışmalar ve gerginlikler ise 2019'da gerçekleşen yerel seçimlerle daha fazla artmıştır. Özellikle CHP önderliğinde oluşan muhalif faşist blok, halk saflarında yer alan güçleri de yedekleyerek yerel seçimlerde AKP-MHP bloğunun zayıflayan yapısını açığa çıkarmıştır. Bu durum, sistemin kriziyle birlikte düşünüldüğünde faşist bloklar ve klikler arası mücadeleyi bir yandan keskinleştirirken diğer yandan sistemin krizini büyütme şekliyle bu keskinlik törpülenmektedir. Örneğin sistemin şovenizm, Kürt düşmanlığı, işçi düşmanlığı, Rojava'da işgal ve ilhak saldırısı, dış politikada saldırgan konumlanışa olan ihtiyacı klikler arasında son tahlilde uzlaşma ile hayata geçmektedir. Ancak bu durum dahi egemen sınıf klikleri arasındaki mücadelenin ateşini düşürmemektedir. Yeni partiler, yeni oluşumlar (A. Davutoğlu'nun Gelecek Partisi ve Ali

Babacan-Abdullah Gül'ün yeni parti hazırlıkları), Ekrem İmamoğlu gibi şekere bulanmış "halk kahramanları" ile sistemin yedek güçleri sigorta gibi oluşturulurken, bu durum aynı zamanda keskinleşen mücadele olarak politik alanda yansımaları göstermektedir.

TOPYEKÜN SALDIRIYA KARŞI PARLAMENTARİZM SİLAHI İLE FAŞİST KLİKLERDEN MEDET UMMA TRAJEDİSİ

2019 yerel seçimleri ve iptal edilen İstanbul seçimleri, halk güçlerinin bir kısmında gerici Ekrem İmamoğlu lehine aldığı konumlanış ve "AKP faşizmine" karşı mücadele argümanı ile adeta yaşanan politik eksen kaymasında yeni bir evre yaratmıştır. "AKP ve Tayyip" karşıtlığı, birçok devrimci ve demokratik gücün diğer faşist klikler CHP-İYİP'e sorgusuz sualsiz yedeklenmesi ile sonuçlanmıştır. Legalizmin, parlamentarizmin ve sistemiçiliğin bu şekilde yeniden üretilmesi tehlikeli bir evre bu tutumla geçilmiştir. AKP adeta ölüm, CHP ise sızma olmuştur. Bu süreç hiç kuşkusuz CHP ve AKP tarafından ustalıklı yönetilen, halk kitlelerinin mücadeleyi keskinleştirme zeminini erozyona uğratan sonuçlarla faşist sistemin devamlılığına katkı sunmaktadır. Zira HDP başta olmak üzere birçok devrimci demokratik güç halk kitlelerinin kendi özgücü ve örgütlülüğü ve mücadele programıyla hareket etmesi gerektiği ve mücadeleyi keskinleştirme gerekliliğini aşındırarak, geniş muhalif kitlelerin gerici kliklerden birisine yedeklenmesinde kolaylaştırıcı bir rol üstlenmiştir.

Bu güçlerin mücadeleyi karşılamadaki zayıflığı, ikircikli duruşu, tereddütlü hali faşist diktatörlüğün ve killeri tutuklama, henüz seçimden birkaç ay geçmişken tüm belediyelere kayyumların atanması, Rojava'nın işgal edilmesi, gerillanın imha saldırısına maruz kalması, tüm kesimlere yönelik topyekün saldırının dozunun artması karşısında "direniyoruz" söyleminin ötesine taşınan bir duruşun olmamasını getirmiştir. Özellikle parlamentarizm eleştirilerine, seçim ve meclisin boykot edilmesi tartış-

malarına HDP ve tüm parlamentarist ve sistem içi güçler büyük bir saldırganlıkla yaklaşmıştır. Bu yönlü mücadeleyi keskinleştirme çağrısına sadece kulaklar tıkanmamış, bu tartışmayı yürüten kim olursa olsun "AKP'nin değirmenine su taşımakla" suçlanmıştır. Politik çizgi halkın çelişkilerini kendilerine emanet edip kenarda izlemesi ya da sandıkta oy kullanma noktasına gelmesini öğütlemeye varan bir evreye taşınma noktasındadır. 2019 bu anlamda reformizmin, parlamentarizmin, mücadeleyi teskin eden çizginin daha cüretli, daha pervasız ve yanına yeni yedekler ekleyerek yol aldığı bir yıl olmuştur. Ancak bu güçlerin ciddi itibar kaybettiği, güvenilmez torbasına atıldığı, politik alanda etki güçlerinin daha fazla kan kaybettiği, harekete geçirme kabiliyetinde aşınma yaşandığı da bir gerçektir. Halkın ve devrimin çıkarından uzaklaşma, mücadeleyi keskinleştirmekten her kaçınma hali bu çizgi sahiplerini ve yedek güçlerini devrimci mücadelenin sahasının dışına daha fazla iteceği, devrimcilerden emekli etme noktasına taşıyacağı açıktır. Süreç bu eksende silahların tasfiyesi, devrimci mücadelenin büyütülmesi görevlerine yabancılaşmanın örgütlenmesi ile ilerliyor.

DOĞRU SİYASET HER ŞEYİ KAZANDIRIR, YANLIŞ SİYASET HER ŞEYİ KAYBETTİRİR

2019 yılı halk güçleri ve devrimci güçler içinde, faşizmin saldırılarına ve halk kitlelerinin kliklere yedeklenmesine karşı politik ve ideolojik olarak net duruş sergileyenleri de kayıt altına almış durumda. Proletarya Partisi tam da böylesi önemli ve büyük gelişmeler olduğu koşullarda birinci kongresini gerçekleştirip "proleter devrimciliği ve halk savaşını büyütme" çağrısı yaparak içinden geçtiğimiz liberalize olmuş, silahlara veda etmeye kodlanmış, sınıf ayrımlarının silikleştirildiği tüm sapmalara karşı proleter devrimler çağının ruhunu ve gereksinimlerini anımsatmıştır. Proletarya partisi, içinde parti anlayışına kast eden ve partinin önderlik rolünü silikleştiren sağ tasfiyeci anlayışı ideolojik-politik ve örgüt-

sel olarak alt etmenin öz güveniyle mücadeleyi yükseltmeye dair kongre hamlesini yapmıştır. İdeolojik ve politik kimliğin, sınıfsal duruşun ve devrimciliğin kaybedildiği noktada her şeyin kaybedileceğine dair Proletarya Partisi en üst iradesinde bir haykırış ve iddia gelmiştir. Proleter devrimciliği kuşanma çağrısı, sürecin ortaya çıkardığı ideolojik ve politik sapmaya karşı aynı zamanda bir meydan okumadır. Yine Proletarya Partisi, ülkemiz koşulları ve devrimci mücadele hattında silahların eleştirel gücünün proletaryanın savaş çizgisi Halk Savaşı stratejisi ile örgütlenebileceği, halk kitlelerinin iktidar perspektifli bu mücadele ekseninde örgütlenmeden başarılı olamayacağı, sistemi alt edemeyeceği gerçekliğini kongresinde bir kez daha beyan etmiştir. Bunun bugünden başlayarak, ertelenmeksizin, düşmanın imha saldırılarının amacına ulaşmasına müsaade etmeksizin gerçekleşmesi vurgusu ise asıl vurgudur. Parti, gerilla mücadelesinde ısrarın ve kararlılığın düşmanın tasfiye saldırısına karşı anın en önemli politik sorumluluğu olduğunu vurgulamıştır.

Bu anlamda sürecin özelliklerini ideolojik, politik, askeri ve örgütsel olarak tasfiye ve tasfiyeci saldırılara karşı proleter devrimci hatta tutunma ve gelişimin temelini titizlikle koruma olarak belirlemiştir. Tüm taraftar, militan, üye ve kadrolarına bu eksende daha da ilerde örgütlenme ve süreci karşılayacak şekilde donanma çağrısı yapmıştır. Proletarya Partisi'nin faşizme karşı mücadeleyi keskinleştirme, ideolojik aşınmaya karşı durmaksızın bu keskinleştirmenin olanaklı olmayacağı çağrısı topyekün saldırıya karşı biçim alma ve gelişmelerin seyrini tam bir kavrayışa çevirmeyi içermektedir. 2019 yılı örgütsel olarak olmasa dahi ideolojik, politik ve askeri anlamda bu hatta gelişme ve ilerlemeyi içeren bir süreç olmuştur. Sürecin tüm karmaşasına, zorluklarına, ideolojik zayıflıklarına, tecrit etme girişimlerine, imha saldırılarına rağmen bu temelde tutunma da başarı ile geçmiştir. 2019 bu eksende örgüt yapısının korunduğu, politik ve ideolojik meselelerde proleter sınıf bakış açısından tutumların belirlendiği, askeri örgütlenme ve var olmada kararlılıkla bir duruşun ve konumlanışın sergilendiği bir yıl olarak geçmiştir. Tüm zaaf, yetmezlik, eksikliğe ve önderleşme noktasında yaşanan sıkıntılara rağmen gerçek bu şekildedir.

Küçük Burjuva Düşünüştten Kopuş Gerçekleşmedikçe Devrimci Çalışma Geliştirilemez

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Baskının bin bir türünün olduğu, yoksulluğun sefaletin katmerlendiği koşullarda yaşıyoruz. Baskı, zulüm, yoksulluk, sefaletin derin boyutlarda olması ve halkın sessizliği!.. Bunların yaşanması büyük bir çelişkinin ürünüdür. Bu çelişki; kendi içerisinde onu çözüme ulaştıracak olan şeyi de barındırmasıyla devrimi hazırlamaktadır. Kapitalist emperyalist sistem tarihin sayfalarını tüketirken devrim neden gerçekleşmiyor peki?

Tarih, tüm nesnel koşulların varlığına rağmen örgütlü önderliğin olmadığı durumlarda bırakınız devrimi ciddi bir isyanın bile olmadığına çok tanık olmuştur. Dolayısıyla devrimcilerin, sistemin çürümüşlüğüne, krizini anlatmakla halkın isyana duracağı beklentisinin karşılığı yoktur.

Koşulların devrimci mücadeleye olanak sağlamasına karşın eğer ki devrimci mücadele geliştirilemiyorsa, başka nedenlerin yanında esas sorun devrimcilerde aranmak durumundadır. Bu kapsamda doğru soru, "Tüm nesnel koşullara rağmen halk niye isyan etmiyor?" değil; "Devrimciler-komünistler halkı örgütleyip niye harekete geçiremiyor?" olmalıdır. Bunun yanıtı yüzeysel bir yaklaşımla, salt görüngüleri esas değil, derinlemesine tartışılıp sonuçlar çıkararak verilmelidir.

Faşizmin baskısının ağırlaştığı ortadadır fakat devrimcilik, buna karşı, bunu alt etme iddiası değil midir? Halkımızın dediği gibi "Dirgene dayanmayan porsuk harmana girmesin!" Bir işe girişen o işin mahiyetini iyi bilmelidir, bundan dolayı başarısızlığı dış koşullara bağlamayıp bizzat kendinde aramalıdır. Bu bakış açısıyla devrimciliğin ne olduğuna

bakmalıyız. Devrimcilik mücadele içerisinde var olmuştur. Kimi zaman maddi fiziki zorluklar ön plana çıkmış, kimi zaman politik zorluklar ön plana çıkmıştır. Bütün süreçlerin kendine has özellikleri, çelişkileri olmuştur, bu süreçte de devrimciliğin yaşadığı özgün çelişki vardır. Bu özgün çelişkileri ortaya koymak gelişmenin dinamiğini ortaya koyacaktır.

Sosyo-ekonomik yapının ortaya çıkarmış olduğu geniş bir küçük burjuva kesim vardır. Şehirlerde ve kırsalda büyük genişlikte küçük burjuva tabaka mevcuttur. Devrimcilerin dayanmış olduğu sınıflardan birisi de küçük burjuvazidir. Küçük burjuvazi bir taraftan sömürülürken, diğer taraftan sistem içinde tutunup, üretim araçlarına sahip olup, sömürü sistemine dahil olmak ister. Küçük mülkiyeti ile büyük burjuvazinin sömürsünü yaşarken, bu küçük özel mülkiyetini de büyütme isteği hep canlıdır. Bir yanı ile devrimci iken bir yanı ile gericidir. Bu sınıftan devrimci saflara gelenler bu alışkanlıkları ve bu düşünceyi devrimci saflara taşımaktadır. Yeterli dönüşümün olmadığı durumlarda bu farklı biçimlerde devrimci saflarda üretilmektedir. Küçük burjuva alışkanlıklarıyla mücadele devrimciler açısından görece daha kolay olmaktadır. Ama küçük burjuva düşünüş tarzı ile mücadele ise daha zor ve zaman alıcı olmaktadır. Devrimci çalışmaların görece gerilediği durumlarda bu düşünüş tarzı devrimci saflarda etkinliğini artırmaktadır. Devrimci mücadelenin yüksek olduğu durumlarda bu küçük burjuva düşünüş genelde maceracılık şeklinde kendini ortaya koyarken, gerileme dönemlerinde de karamsarlık olarak kendini ortaya koymaktadır.

Küçük burjuva düşünüş tarzında kurtulmadan devrimci mücadelede ciddi gelişmeler sağlanamayacağı daha açık görünür olmuştur. Küçük burjuvaziden belki pratikte yaşam tarzı olarak kopulmaktadır ama ideolojik-felsefi olarak bundan kopulmadığı zaman bir şekilde düzen içi politikalar üretilmekte buna paralel pratikler sergilenmektedir. Hal böyle olunca da bu süreçte devrim için ortaya çıkan olanaklar görülmemektedir, küçük burjuvazinin temsilciliğine soyunulmaktadır. Sorunlar küçük burjuva bakış açısıyla ele alındığı için ne kadar keskin devrimci söylemler söylenirse söylenirse sistemin sınırları dışına çıkılmamaktadır. Bunu en çok kadın sorunu ve çevre sorunu kapsamında çeşitli devrimci çevrelerin ortaya koyduğu politikalarda açık bir şekilde görmekteyiz.

Bu süreçte burjuva ve küçük burjuva ideoloji-felsefeden tam anlamı ile kopmadan devrimci faaliyet geliştirilemez. Ne ortaya çıkan olanaklar görülür ne de "bir tek kişinin enerjisinin bile mucizeler yaratabileceği" görülür. Oysaki bu süreçte bir tek kişinin bile mucize yaratacak enerjisine büyük ihtiyaç duyulmakta.

Bugün yine olanaksızlıklardan bahsedilmektedir ki bu olanaksızlıkların başında da mücadelenin içerisinde yer alan kişilerin az olması gelmektedir. Eğer ki hala bu koşullarda insan yokluğundan şikayet ediliyorsa çok ciddi bir sorun vardır Çelişkinin çözümüne kafa yorulmamış, küçük burjuva düşünüşten kopulmamış demektir. Halka gidilmemiş demektir. Kendiliğinden hareketler devrimcilere olanaklar sunar ama onlardan açık ya da gizli devrim beklemek küçük burjuva hayalciliğidir. Bu hayalcilik özellikle faşizmin baskılarının arttığı, kitle ile ilişkilerin zayıfladığı, devrimci çalışmaların geriye düştüğü durumlarda daha da yaygınlaşmaktadır, sürecimizde olduğu gibi. Sürecimizde ortaya çıkan özgün küçük burjuva düşünüşten birisi de budur.

Proleter devrimciler bu hayallerden uzaklaşmalıdır. Proleter devrimcilik;

devrimi ilmek ilmek örmektir, yoğun emek verme pratiğidir.

Eğer ki bizler proleter devrimci bakış açısını derinlemesine kavramış ve buna paralel politikalar belirlemiş isek endişe edilecek durum yoktur. Sorunumuzun özü sistemden ideolojik-felsefi-politik kopuşu yaşamış proleter devrimcilerin yaratılmasıdır. Gerisi pratik işidir. Var olan acemiliğin nasıl giderileceğini Lenin yoldaş şöyle ifade ediyor: "Çoğu devrimcinin kusurlu hazırlığı, bu son derece doğal bir olgu olduğu için özel bir endişe yaratmazdı. Görevler doğru saptandığından, bu görevleri yerine getirmek amacıyla tekrar tekrar girişimde bulunmak için enerji mevcut olduğunda, geçici başarısızlıklar ancak küçük musibetler olabilirdi. Devrimci deneyim ve örgütsel ustalık, edinilebilen şeylerdir. Yeter ki insanda gerekli özellikleri edinme isteği olsun. Yeter ki insanlar hatasının farkına varsın-devrimci mücadelede bu yarı yarıya düzelme demektir." (Lenin, Seçme Eserler, Cilt 2, s. 63)

Bu süreçte bir kez daha böyle bir sorun yaşıyoruz ama bu sorunun özgünlüğü küçük burjuva ideoloji ve felsefi bakış açısından kopmadan devrimciliğin geliştirilemeyeceğidir. Sistemden tam kopamamış olan devrimciliğin sonuna gelinmiştir. Tam olarak sistem karşıtlığı üzerine inşa edilmeyen devrimciliğin gelişme şansı kalmamıştır. Kolektif, teorik düzlemde tam sistem karşıtlığı üzerinde kendisini ortaya koymuştur. Sorunumuz gelinen aşamada bu teorinin doğruluğunun bir kez daha toplumsal pratik tarafından doğrulanmasına karşın pratiğimizin buna uygun olmamasıdır. Bunun kaynağı da teorimize uygun ideolojik-felsefi anlamda tam anlamı ile donanamamamızdır.

Tüm çalışma alanlarında pratiğimize yön veren, düşünüşümüzdeki küçük burjuva etkilere savaş açmalıyız.

Libya Anlaşması; Hayaller ve Gerçekler

Doğu Akdeniz, bölgenin yeni gerilim merkezi olma yolunda ilerliyor. Zira emperyalistlerin ve bölge devletlerinin enerji rekabeti gün geçtikçe sertleşiyor. TC devleti de mevcut kaynaklardan pay alma adına çabalarını arttırmış durumda. Emperyalist müdahale ile üçe bölünen Libya'nın BM tarafından tanınan Ulusal Mutabakat Hükümeti (UMH) ile imzalanan anlaşma bu çabanın ürünüdür. Bu anlaşma ile ilan edilen Münhasır Ekonomik Bölge Yunanistan ve Mısır gibi bölge devletlerinin tepkisini çekti. TC'nin bu girişimi nedeniyle D. Akdeniz'deki gerilim tırmanarak uzun süre gündemi meşgul edecektir.

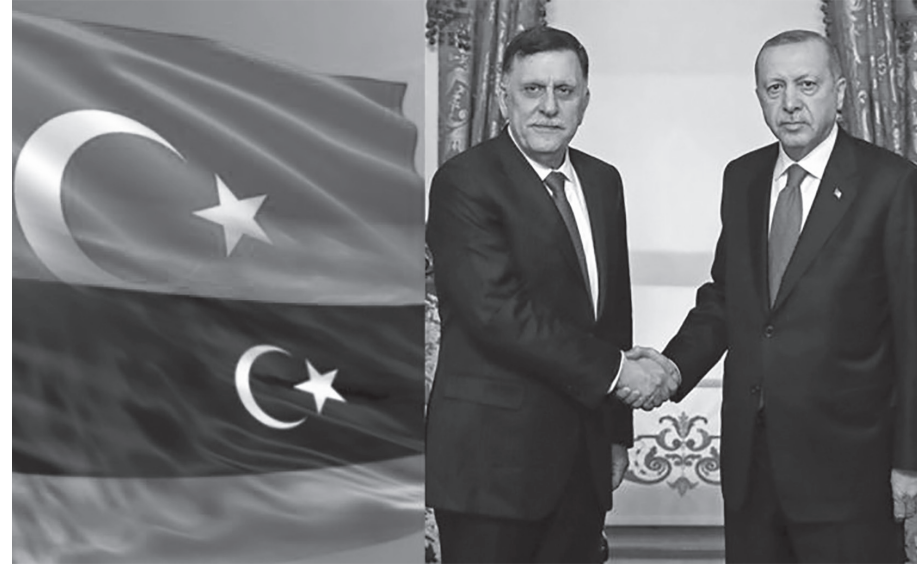
TC devleti UMH ile iki anlaşma imzalamıştır. Birincisi, D. Akdeniz'de iki ülkenin deniz sınırını çizen "Deniz Yetki Sınırlandırması Anlaşması"dır. Bu anlaşma ile birlikte TC, Yunanistan'ın da kendi karasuları olarak gördüğü kimi bölgelerde hak iddia etmiştir. İçinde enerji sahalarının da yer aldığı bölgeyi kendi kara sularında gördüğünü ilan ederek bölge devletleri ve emperyalistlerle arasındaki gerilimi de arttırmış oldu. Peki TC'nin bu adımı, gerilimi yükseltme pahasına D. Akdeniz'de ne elde etmeye çalışıyor?

Bu soruya doğru yanıt verebilmek için öncelikle D. Akdeniz'deki enerji rekabetindeki genel tabloya ve TC'nin bu rekabetteki yerine değinmeliyiz. Enerji kaynaklarının keşfi ve tahmini rakamlardaki yükseklik (30 yıllık ömrü olduğu belirtiliyor) emperyalist tekelin iştahını kabartmış, ilgiyi bölgeye kaydırmıştır. Bu kaynaklardan aslan payını almak isteyen emperyalistler, bölgedeki varlıklarını güçlendirmişler, savaş gemileriyle desteklenmişlerdir. ABD'li Exxon Mobil, Fransız Total, İngiliz BP ve İtalyan Eni gibi enerji tekelin bölge devletleri ile yaptıkları anlaşmalarla enerji sahalarını parsellemiş durumdadır. Suriye'deki nüfuzunu güçlendiren Rusya da D. Akdeniz'deki rekabetin önemli bir aktörüdür.

Enerji kaynaklarının keşfi bölge devletlerini de bu kaynakları emperyalistlere peşkeş çekerek pay alma adına rekabete sürükledi. Lakin gelinen noktada bu rekabet TC için pek de parlak sonuçlar doğurmamıştır. Zira ABD ve AB'li emperyalistler, Suriye ve Ortadoğu gibi meselelerde yaşanan sorun, TC'nin bölgede yalnızlaşmasına ve dışlanmasına yol açmıştır. ABD ve AB ilişkilerinde sorunlu olan TC yerine, Güney Kıbrıs, Yunanistan, Mısır ve İsrail gibi ülkelerle anlaşmalar im-

zalamaya yönelmişlerdir. Dahası bu emperyalistlerin teşviki ile adı geçen ülkeler "Doğu Akdeniz Gaz Forumu" kurarak aynı masa etrafında toplanmıştır. Kendi aralarında çelişkiler olsa da bu devletler TC'nin dışlanması konusunda uzlaşmıştır.

D. Akdeniz'deki bu rekabet dışı kalma ve etkisizlik TC'yi bölgeye ilişkin aktif bir politika izlemeye zorluyor. Zira TC, D. Akdeniz'deki enerji kaynaklarının paylaşımından pay istemektedir. Ayrıca bölgeden çıkarılan gazın kendisi üzerinden Avrupa'ya taşınmasını istiyor. İsrail-Mısır-G. Kıbrıs- Yunanistan üzerinden kurulacak bir hat TC'nin enerji koridoru olma

gerçekliğini sona erdirecektir. Aynı zamanda rekabet dışına itiliyor, bölgedeki gücü-etki alanı zayıflıyor, Anadolu'ya sıkışmış oluyor. D. Akdeniz, TC açısından dışarıya açılan bir kapıdır. Yunanistan gibi bölge ülkelerinin hakimiyet alanını genişletmesi, konumlarını güçlendirmesi, TC için ulusal güvenlik meselesidir. D. Akdeniz'deki varlığının ve söz hakkının bitmesi demek Anadolu'ya hapsolmekle eşdeğer olarak algılıyor. Bundan dolayıdır ki emperyalistlerle karşı karşıya gelme pahasına, Libya'daki devletçik ile anlaşma yapıyor, münhasır bölge ilan ediyor. Gaz ve petrol çıkarmaya gücü yetmeyecek olsa da sondaj gemilerini bölgede gezdiriyor, askeri tatbikatlar yapıyor, bölgede istikrarsızlık yaratma şantajına oynuyor, masada ve sahada kendine yer açmaya çalışıyor. Enerji sahalarında KKTC ve Libya-Trablus hükümeti üzerinden hak iddia ederek bölge de ben de varım demeye çalışıyor.

Libya Anlaşmasının bir diğer boyutu ise AKP/Erdoğan'ın ihvancılık hayalleridir. TC ihvancılık üzerinden Libya'daki etkisini arttırmaya gayret ediyor.

UMH ile imzalanan anlaşmalardan ikincisi "Askeri ve Güvenlik Anlaşması"dır. Ülkede süren iç savaşta ihvancı UMH hayli zor durumdadır. Trablus'ta üslenen UMH ülkenin yalnızca yüzde 6'sını kontrol ediyor. Karşısında bulunan General Hafter liderliğindeki Libya Ulusal Ordusu Rusya, BAE, Mısır, Suudi Arabistan, Fransa ve kısmen ABD tarafından destekleniyor. Ülkenin büyük bir bölümü Hafter'in kontrolü altında. Geçtiğimiz aylarda ülkenin tamamını ele geçirmek için UMH bir operasyon başlattı. TC, askeri destek sunarak Trablus Hükümetini düşmekten kurtardı. Fakat gelinen aşamada Hafter ordusunun Trablus'ta birçok mahalleye girdiği

doğalgazı çıkaracak olan enerji tekelileridir. Söz konusu enerji olduğunda emperyalizm karşısında TC'nin ekonomik, siyasi ve askeri olarak boyun eğmekten başka şansı yoktur. Bu yarı sömürge olmanın makus kaderidir. Bölgedeki diğer ülkelerin de emperyalistlerden bağımsız olarak bu bölgedeki kaynakları değerlendirmesi söz konusu değildir. Dün olduğu gibi bugün de bölge devletlerinin enerji kaynaklarından ne oranda pay alacağını veya pay almayacağını belirleyecek olan sahadaki emperyalist güçlerdir. Emperyalistlerin çıkarlarının aksine, hatta çıkarlarına zarar verecek şekilde hareket edenler dahi pastadan pay almanın dışında kalacaklardır. Çıkarlar üzerine kurulan dış politika da emperyalizme verilen tavizler ve buna paralel yapılan pazarlıklar D. Akdeniz'deki TC'nin geleceğini belirleyecektir. Zira TC'nin bu hamlesi yeni pazarlık kapısı açmış durumdadır. Ve emperyalistler bunu son sınırına dek kendi çıkarları için kullanacaklardır. En basitinden ABD, TC'nin D. Akdeniz'deki varlığını, başta S-400 olmak üzere birçok sorunda baskı aracı olarak kullanma zemini güçlenmiştir.

Sözde "oyun bozan" bu anlaşmanın geleceği şüphelidir. TC'nin Libya adına anlaşma yaptığı Trablus Hükümeti hayli sıkışmış durumdadır. Hafter'in başlattığı operasyon devam ediyor. UMH, TC'nin desteğine rağmen dayanma gücü giderek azalıyor. TC'nin ihvancılığın son kalesini kurtarma çabaları uzun vadede olumsuz sonuçlanacağını işaretleri bugünden mevcut. Nitekim şimdiden Rusya, Libya Anlaşmasından duyduğu rahatsızlığı ifade etti. Zira TC'nin Suriye'deki cihatçıları, Libya'ya taşıma planlarını biliyor ve bunu istemiyor. Uluslararası alanda emperyalizmin ortaklaşmadığı anlaşmaların geleceği ölü doğan bebek niteliğindedir.

TC devletinin D. Akdeniz'deki "oyun bozma" hamlesinin faturası ezilen yoksul halkımıza ödetilecektir. Komprador burjuvazinin çıkarları uğruna girilen maceraların faturası bugüne dek hep emekçi halka kesilmiştir. D. Akdeniz'deki rekabet "milli dava!", "anti emperyalizm!" olarak sunulsa da bu halkı aldatmaya dönük koca bir yalandan ibarettir. Türk hakim sınıflarının Libya halkının geleceğiyle hiçbir ilgisi yoktur. Libya üzerinden D. Akdeniz'de kendilerine yeni kar alanı açmaktan öte bir dertleri yoktur. Koparılan "fırtınanın" özü özeti bundan ibarettir.

belirtiyor. TC, ihvancılığın son kalesini kaybetmek istemiyor. Zira TC'nin Ortadoğu'da güttüğü ihvancılık üzerinden yayılma politikasının tamamen bitmesi anlamına geliyor. Bu sebeple fiili olarak desteklediği UMH'ye bu anlaşma ile desteğini arttıracaklarını ilan etmiş oldu. Aynı zamanda uluslararası bir "meşruluk" yaratmış da oldu kendince. Buna dayanarak, Libya'ya asker gön derme hazırlıkları söz konusudur. Kuşkusuz ki bu asker gönderme emperyalizmden bağımsız olmayacaktır. Açıktan olması da en azından ses çıkarmayarak zımnî bir onay ile mümkün olacaktır. Ne zaman ki emperyalist çıkarlara dokundu o zaman işin rengi değişecektir. Emperyalizm için Libya'yı kimin yönettiği değil, petrol ve petrolün güvenliği önemlidir.

Peki bu anlaşmalar TC'nin D. Akdeniz'deki rekabette konumunu etkilemiş, elini güçlendirmiş midir? Her ne kadar burjuva medya erkanı "oyunu bozduk", "yeni masa kurduk" çıkışları yapsalar da gerçeğin pek de öyle olmadığı ortadadır. TC'nin tüm çabalarına rağmen bölgede petrol ve

Kapitalizmin Sonbaharında Devrim Günceldir!

Dünyanın dört bir yanı ayaklanmalar ile sarsılıyor. İşsizliğe, yoksulluğa ve açlığa karşı isyanda ezilenler. Sokaklar savaş alanına dönmüş durumda; “başka bir alem istiyorlar.” Kapitalizm krizler içerisinde debeleniyor. Ekonomik kriz derinleşiyor, siyasi krizleri tetikliyor. Ayaklanmalar her ne kadar hükümetlere yönelse de özünde sistem sorgulanıyor. Dünyada ve Türkiye’de ekonomik ve politik gelişmeler devrimin güncelliğini ve sosyalizmin yarıcı bir ihtiyaç olduğunu gösteriyor.

Emperyalist-kapitalist sistem kırk yıl önceki yapısal krizini neoliberal sermaye birikim süreciyle aştı. İthal ikameci birikim süreciyle devasa oranda biriken emperyalist sermaye kuralsız ve dizginsiz hale getirildi. Yarı-sömürge, yarı-feodal ve bağımlı kapitalist ülkeleri uluslararası piyasaya açma adına emperyalist sermayenin dünya pazarlarında rahatça hareket etmesi sağlandı. 19. yüzyılın “bırakınız yapsınlar, bırakınız geçsinler” sloganı yeniden atılmaya başlandı. Yarı-sömürge, yarı-feodal ve bağımlı kapitalist ülkeler emperyalizmin depolarında biriken stokları eritmenin ve devasa orandaki sermayenin ih-

tiyaç duyduğu artı-değer sömürsünün hedefi haline geldi. Emperyalist sermaye için gerekli olan güvenli liman askeri darbelerle sağlandı. Sosyalizmin bir tehdit unsuru olarak varlığı ve birçok ülkenin sosyalizmden etkilenmesi karşısında emperyalizm neoliberal sermaye birikimi önündeki en büyük engeli AFC’lerle ortadan kaldırdı. Latin Amerika’dan Güney Asya’ya yüzbinlerce insan, devrimci, komünist, demokrat katledildi, işkence tezgahlarından geçirildi. Dönemsel bir tarihleme yapıldığında; 1) 1970-85 arası ordu gücüyle neoliberalizmin devrimci-komünistlerin “ezilmesiyle” topluma dayatılması; 2) 1985-90 arasında IMF ve DB yapısal uyum projelerinin hükümetler aracılığıyla harfiyen uygulanması; 3) 1990-2008 arasında Rus Sosyal Emperyalizminin çöküşü, ABD’nin hegemonyasını ilan etmesi ekseninde neoliberalizmin merkezileşmesi; 4) 2008 sonrası mali krizle başlayan yapısal krizin açığa çıkmasıyla devam eden ve atlatılmayan dolayısıyla neoliberalizmi tükenişe götüren dönem şeklinde sıralamak mümkün.

Bu dönemsel tarihlemeye kapitalizm gönenç günlerinden bunalım

günlerine doğru evrilen bir süreç izlemiştir. Bu kırk yıllık zaman diliminde kapitalist sistem 2008 krizi kadar etki gücü büyük olmasa da ulusal ve bölgesel çapta krizler yaşamış ve her birini atlatmıştır. Fakat yapısal krizden –aşırı üretimden kaynaklanan kriz- kurtulamamıştır.

Emperyalizm, neoliberal sermaye birikimiyle, yarı-sömürge, yarı-feodal ve bağımlı kapitalist ülkelerin kendisine olan bağımlılığını derinleştirdi. Sanayi, tarım, hizmet ve kamusal (sağlık, eğitim vb.) alanlar yapısal uyum projeleriyle emperyalist alan ve sömürüye açıldı. Emperyalist sermayeye tabi hale getirildi. Yarı-sömürge, yarı-feodal ve bağımlı kapitalist ülkelerde artı-değer sömürüsüyle yaratılan azami kâr emperyalist ülkelere aktarıldı. “Sıcak para” denen emperyalist sermaye akışıyla bu ülkelerde istikrarsız bir ekonomi yaratılarak tamamen dışa bağımlı hale getirildi.

Bu süreçte emperyalizm üretim sürecini parçalayarak YS, YF ve BK ülkelerdeki artı-değer sömürsünü yoğunlaştırdı. Emperyalizmin “yerleşmesi” denilen bu model fabrika-

larını hammaddelerin olduğu ülkelere kurarak burada üretilen parçaları ana fabrikada birleştirmeye dayanıyordu. YS, YF ve BK ülkelerin ucuz emek gücüyle devasa sermaye birikimi yaratmaya imkan sağlıyordu.

2008 krizine dek emperyalist-kapitalist sistem neoliberal sermaye birikim süreciyle gönenç zamanlarını yaşadı. Fakat aşırı üretim ve azami kâr hırsı aynı zamanda kapitalizmi yapısal krize doğru hızla yaklaştırdı. Yapısal krizden çıkış olarak görülen neoliberalizm “tarihin sonunu” değil kapitalizmin on yıldır aşılamayan yapısal krizini getirdi.

Neoliberal sömürü politikasıyla dünyayı talan eden emperyalizm, tekelleşmeyi servet birikimini ve zengin sayısını artırdı. Bu artış, yüz milyonlarca insanın açlığı, yoksulluğu ve sefaleti üzer-

lerinden gerçekleştirildi. Neoliberalizmle birlikte yoksullaşma çığ gibi büyüdü. Emperyalist sermaye girdiği her alanı kendisine tabi kılarken özellikle de yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde ekonominin esasını oluşturan tarımı tasfiye etti. 1980’de dek açlık nedir bilmeyen Afrika ülkeleri on yıl içinde kronik açlık sorunuyla boğuşur hale geldi. Gelir eşitsizliği, gelir dağılımı denilen, ülkelerdeki yoksulluk oranını gösteren raporlarda yoksulların daha çok yoksullaştığı, kapitalistlerin daha çok zenginleştiği yer almaktadır. Bu tablo kapitalizme aykırı değildir, tam aksine onun ekonomi yasalarına uyumludur. Azami kâr hırsının ve özel mülkiyetin kaçınılmaz sonuçlarından biridir. Oxfam araştırmasına göre 1988’den bu yana dünyanın en yoksul yüzde 10’luk kesiminin kişi başı geliri yılda 3 dolardan daha az artarken, en zengin yüzde 1’lik kesimin geliri ise 182 kat artmıştır.

Bu sürecin en belirgin özelliklerinden biri de orta sınıfın (küçük burjuvazinin) neoliberal sömürüyle yoksullaşan kesim arasında olmasıdır. Kamusal alanın emperyalist talana

açılmasıyla, sermaye ile doğrudan karşı karşıya gelen beyaz yakalılar (doktor, hemşire, öğretmen, avukat, mühendis vb.) artı-değer sömürüsüne tabi olarak giderek proleterleşmiştir. Bugün açısından bunun en bariz göstergesi sözleşmeli öğretmenliktir. Yapısal krizin atlatılmaması nedeniyle yoksullaşan orta sınıf üyeleri de genişlemiştir. Küçük ve orta büyüklükte işletmeler, dükkanlar ve mühendisler, doktorlar vb. bu listeye dahil olmuştur. Antalya'da yazılım mühendisinin ailesiyle birlikte siyanür içerek intihar etmesi bu durumu bizlere özetlemektedir.

2008 krizi neoliberal birikim sürecinin bittiğinin ilanı olarak tarihe yazıldı. Kapitalizm aşırı üretimden kaynaklanan yapısal krizini aşacak yeni bir birikim süreci henüz bulamadı. Bunun temel nedenleri arasında pazar alanları, teknolojik yenilik ve iş gücü nüfusunda sınıra dayanmış olmasıdır. Kapitalizmi bunalımdan sonra canlanmaya ulaştıracak olan yeni kâr alanlarının yaratılmasına bağlıdır. Fakat kapitalizm canlanabilmek için asıl sorunu burada yaşamaktadır. Başka bir deyişle gelinen

aşamada kapitalizmin önündeki en büyük engel kapitalist sermayedir.

Dünyanın dört bir yanındaki ayaklanmalar, kapitalist sistem sorunudur. Egemen sınıflar bu sorunu yöneticiler-hükümetler üzerinden aşmaya çalışıyor. Kimi ülkelerde "sosyal demokratlar" kimi ülkelerde de faşizm göreve çağırılıyor. Her ikisinin ortak noktası "bırakınız geçsinler" diyerek devleti "küçültme"ye çalışanların bir şekliyle devleti göreve çağırıyor olmasıdır. Sistem kendi yaşadığı sorunu aşamadığı sürece devlet erkine daha sıkı sarılacağı bugünden aleni biçimde bellidir. Özellikle yarı-sömürge ülkelerde faşist iktidarların varolması bunun kanıtı olmaktadır. Avrupa'da ırkçılığın yükselmesinin başka nedeni yoktur.

Bugün artık burjuva ideologlar dahi

Marks'ı anarak yaşanan sorunun bir sistem sorunu olduğunu söylemek zorunda kalıyor. Kimi aydınlar sosyalizmin bir alternatif olabileceğini tartışıyor. 30 yıl önce "ideolojiler öldü" diyerek burjuva ideolojiyi göklere çıkarırlar bugünkü nesnel gerçeklik karşısında demagoji dahi yapamaz hale geldi.

Kapitalizm çoklu kriz (ekonomi, siyasi, iklim vb.) içinde; emperyalistler arası hegemonya krizi var; birçok ülkede egemen sınıflar arası çelişkiler had safhada; ezilen dünya halkları sistemin yarattığı sorunlara karşı is-

Ekonomik ve siyasi alandaki gelişmeler devrim ve sosyalizmin ne kadar güncel olduğunun birer kanıtıdır. Kuşkusuz ki kapitalizm yaşadığı bu krizleri aşabilecek tarihsel deneyime sahiptir. Nitekim kapitalizmi yerle bir edecek olan krizler olmayacaktır. Onu, tarih sahnesine çıkarken beraberinde yarattığı mezar kazıcısı proletarya yerle bir edecektir. Bir başka deyişle emek ile sermaye arasındaki çelişki kendiliğinden çözülmeyip, oldukça şiddetli bir sınıf savaşıyla çözülecektir. Bu savaşım iktidar mücadelesi olup ancak proletaryanın ve ezilen kesimlerin kazanmasıyla

ması nesnel gerçekliğe aykırıdır. Burjuvaziye ve zor araçlarına karşı aynı şekilde örgütlü ve araçlarına sahip olmayan bir işçi sınıfı burjuvazi karşısında ezilmeye-mağlup olmaya mahkumdur. Enternasyonal proletaryanın bu devasa örgütlü güce karşı sınıf mücadelesini devrimle taçlandırmasında en önemli silah Komünist Parti'dir. İşçi sınıfının ideolojisi Marksizm'le donanmış, iktidar hedefiyle burjuvazi ve devleti doğrudan karşısına alan, savaşçı bir KP olmadan, proletarya ve ezilen kesimler sınıf mücadelesinde zafere nail olamaz.

Bu anlamıyla günün en acil görevlerinden biri objektif koşulların olgunluğunda subjektif gücün, bu koşulları devrim için maddi güce dönüştürecek olan devrimci öznenin hazırlanması ve güçlendirilmesidir.

Dünya sokaklarından yükselen sesin devrim şiarına dönüşmesi ve sosyalizme yürümesi bu acil görevin başarıyla yerine getirilmesine bağlıdır. Eylemlerin kitleliliğine dolaylı olarak sisteme yönelmesine rağmen en önemli eksiği; bu kendiliğindenci hareketi, iktidar bilinciyle sevk ve idare edecek

devrimci bir öznenin yoksun olmasıdır.

Dünyadaki dalgalanmalara paralel Türkiye'de de bir patlamanın zeminini oldukça güçlüdür. Ekonomik krize paralel egemen sınıflar arasındaki çelişki, devletin siyasi baskıları ve devrimci, demokrat, ezilenlere yönelik saldırgan politikası toplumu baskı altında tutması, tüm kesimlerde bir basınç yaratmaktadır. İşsizlik, yoksulluk, açlık ve faşist saldırganlık bir kıvılcımın bozkırı tutuşturacağı ortamı yaratmıştır. Toplumsal muhalefetin nitel sıçrama olarak ortaya çıkabileceği koşullarda devrimci öznelerin, daha özgün olarak Proletarya Partisi'nin bu patlamaya hazırlıklı olması, sevk ve idare edecek güce ulaşması nesnel gerçekliğin bir zorunluluğudur.

yan halinde. Egemen sınıflar eskisi gibi yönetemiyor, ezilenler de eskisi gibi yönetilmek istemiyor.

Bu durum üretici güçler ile üretim ilişkileri arasındaki zorunlu uygunluğun bozulduğunu göstermektedir. Üretim tarzında üretici güçlerin gelişmesi ve üretimin toplumsallaşmasına karşın üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet ile servetin bir avuç azınlığın elinde toplanması, yüz milyonlarca insanın açlığa ve yoksulluğa itilmesi sonucunu doğurmaktadır. Kapitalizmin bu iç çelişkisi bugün hiç olmadığı kadar derinleşmiştir. Kapitalizm sorunlarını çözememekte, aksine yeni ve daha yıkıcı sorunlar yaratmaktadır. Bu da bir sistem olarak kapitalizmin sorgulanmasının ve sosyalizmin güncelliğinin maddi zeminini oluşturmaktadır.

toplumsal bir altüst oluş gerçekleşecektir.

Günümüzde kapitalizmin yarattığı sorunları çözebilecek gücü giderek zayıflamaktadır. Bu burjuvazinin iktidarı savaşız proletarya ve ezilen kesimlere bırakacağı anlamına gelmez. Kapitalizmin dünya ezilen emekçi halklarına bundan sonra sunacağı yaşam, çatışmaların, savaşların olduğu açlık ve yoksulluğun arttığı bir yaşam olacaktır. Zor günleri daha zor günler beklemektedir. Bu da devrimin ve sosyalizmin yakıcı bir ihtiyaç olduğunu göstermektedir.

Objektif koşullardaki olgunluk devrimin gerçekleşmesi için yeterli değildir. Devasa gücüne örgütlü olan, devlet, ordu, polis, hapishane gibi zor araçları bulunan burjuvaziye karşı işçi sınıfının kendiliğinden iktidarı ol-

Faşizmin Ölüm Kuşan Bombalarını Unutmayacağız!

Bundan tam 8 yıl önce, Kasım ayının 28'inde, saatler 21:39'u gösterdiği esnada, zifiri karanlıkta ağır aksak yol almaya çalışan genç yaşlı onlarca insan, hiç ummadıkları bir anda cehennem ateşini yaşadılar. Karanlığı yırtan, bu sefer söken şafak değil, ölüm ve kan kusan faşizmin gözü dönmüş vahşi saldırıydı. Basınç ve yangın bombalarını kullanmış ve bunun sonucu olarak bir vahşet tablosu ortaya çıkmıştı.

Parçalanmış ve geniş bir alana yazılmış insan bedenleri, yanık bedenler ve tam bir kıyım yaşanmaktaydı.

Faşist Türk devletinin yarattığı manzara korkunç ve dehşet vericiydi; Çoğu 18 yaşın altındaki çocuklar olmak üzere toplam 34 Kürt köylüsü katledilmiş, onlarca sı yaralanmıştı.

ROBOSKİ'DE OLAN NEYDİ?

Roboski, Şırnak'ın Uludere ilçesine bağlı bir köy. Botan'daki her köy gibi Roboski köyü de Faşist TC ile bağları zayıf, yurtsever özellikleri güçlü bir köy. Köylülerin çoğu yıllar boyu yaşamlarını sürdürmek için gıda ve akaryakıt eksenli sınır ticareti yapmaktaydılar. Türk devletinin kolluk güçlerinin bilgisi dahilinde yapılan bu ticaret, özellikle de katliamın gerçekleştiği dönemde askeri yetkililerce müsamaha da gösteriliyordu. Sınır hatları boyunca yapılan ticaretin güzergahları bilinmekteydi. Dolayısıyla devlet yetkililerinin bilgimiz yoktu söylemi tamamen yalandan ibaretti.

Üstelik katırlarla konvoy şeklinde dizilerek yol alan kalabalık kitle her zaman olduğu gibi İHA'larla tespit edilmiş ve askeri, istihbari ve diğer yetkililerce de tetkik edilmişti. Öte yandan Amerikan insansız hava aracı predatör tarafından da görüntü alındığı ve Türk devlet yetkilileriyle paylaşıldığı da açıklanmıştı. Her ne kadar Türk devleti tarafından reddedilse de ABD Savunma Bakanlığınca da doğrulanmıştı.

Dolayısıyla tüm veriler ve deliller, açıklamalar, katliama maruz kalan köylülerin anlatımları şu gerçeğe işaret etmektedir: katliam planlı gerçekleştirildi.

KATLIAMCI DEVLET GELENEĞİ VE ROBOSKİ

Türk devletinin katliamcı geleneği bu kez de Roboski'de kendini gösteriyordu. Bu gelenek Osmanlı'dan günümüze emeğe, insana. İnanca ve farklı ulusal ve etnik kimliğe, farklı cinsel kimliğe olan düşmanlıktan beslenmekte, kendini sürekli bir şekilde üretmektedir. Faşist diktatörlüğün ezilen uluslara, milliyet ve inançlara

katledilmesinde hep aynı gelenek sürdürülmüştür.

Roboski Katliamı da seçilen bölgedeki kitlenin yurtsever kimliği ve politik olarak Kürt ulusal hareketine yaklaşımı itibariyle bilinçli bir seçim ve katliamdır. Roboski Katliamı, Türk devletinin Kürt meselesini "barış ve uzlaşma ile çözüm" politikasıyla Kürt ulusal haklarını gerici bir kuşatmaya aldığı, ulusal hareketle çok

kitlesel kıyım" mesajını içermektedir. Aynı dönem aynı şekilde Sakine Cansız ve yoldaşları Paris'te, Fransız emperyalistlerinin nezaretinde katledilmiştir. Bu da Kürt hareketine ve Kürt ulusuna verilen aynı içerikteki politik bir mesajdır. Türk devlet geleneği Osmanlıya dayanan bir siyasal kültüre, şekillenişe ve devamlılığa sahiptir. Bu anlamda gerçekleşen her pratiğin içinden geçilen sürecin ve politik gelişmelerin içine yedirilmiş bir mesajı taşıması kaçınılmazdır. "Barış ve uzlaşma" arayışı içinde katletme ve en acımasız biçimde bunu hayata geçirme bir pazarlık ve politik mesaj biçimidir.

Nitekim, Kürt hareketini "barış ve uzlaşma" siyasetiyle uzun süre oyalayan faşist diktatörlük, "çözüm sürecini" askıya aldığı andan itibaren Roboski'de verdiği mesajı bir politikaya hızla çevirmiştir. Suruç, Ankara katliamları, T. Kürdistanı'nda onlarca şehrin tank, top ve uçakla yerle bir edilmesi ve binlerce yurtseverin katledilmesi bir topyekün saldırı ile hayata geçmiştir. Rojava'da ağır katliamlarla işgal girişimleri başlamıştır. Roboski, bir politik yönelim belirleyen faşist diktatörlüğün, o yönelim içinde silahsız, savunmasız Kürt köylüsünü katlederek ne yapabileceğine dair verdiği etkili bir mesajdır. Bu yönelimi askıya aldığı noktada ise binlerce insanı katletmeye kodlanmış yönelim hayata geçmiştir. Faşizmin ezilen halk kitlelerine, ezilen ulus ve inançlara yaklaşımı, onlarla ilişkileneceği gerçeği Roboski'nin kendisidir.

İşçi sınıfı ve emekçilere, sınıfın öncü güçlerine yönelik düşmanlıkları ve saldırganlıkları, Kürt ulusal meselesine gelince daha da katmerleşmektedir. Kürt ulusunun, ulusal bilinç eksenli mücadelesi, politik mücadelede diri ve gelişkin bir güç olması durumu, Türk egemen sınıflarını daha da saldırganlaştırmaktadır. Bugün Rojava'da faşist Türk egemen sınıfları ve devletinin artan işgal ve saldırganlığı, Kürt'e ve emekçilere olan düşmanlığın resmi niteliğindedir.

karşı oldukça güçlü bir soykırım ve katletme geleneği vardır. Bu tarihsel şekilleniş, onun kitleler üzerinde egemenlik biçimi ve bir yönetme tarzıdır. Van'da 33 köylüyü kurşuna dizerken de Roboski'de bombaları köylülerin üzerine yağdırırken de aynı şekilleniş ve tutum açığa çıkar. Zilan Deresi'nde, Şeyh Sait'in direnişinde, Dersim Katliamı'nda, Maraş'ta, Çorum'da, Sivas'ta, 6-7 Eylül'de, Hrant Dink'in

yönlü görüşmelerin gerçekleştiği bir dönemde hayata geçmiştir. Bu katliamın politik bir amacı ve hesabı söz konusudur. Geleneksel katliamcı politikası ile bu politik hesabı hayata geçirmeye çalışmıştır. Kürt hareketi ile masada görüşmeleri yaparken, "Barış türkülerini" terennüm ederken böylesi bir katliam "benim belirlediğim yol haritasına uymaz, istediğim şartları kabul etmezseniz tek seçeneğiniz

İki Filipinler Komünist Partisi kadrosu, Filipinler Devleti tarafından katledildi

HABER MERKEZİ- Polis ve ordu özel kuvvetleri, uzun süredir aranan iki Maoist yöneticiyi katletti.

Eleuterio Sadyaw Agmalıw (Omeng) ve Freddie Daileg (Poldo) isimli iki Filipinler Komünist Partisi kadrosu, Filipinler Devleti tarafından uzunca bir süredir aranıyordu. Kimliği belirlenemeyen üçüncü bir devrimci de operasyon sırasında öldürüldü. Devrimciler operasyon sırasında polise direndi ve 2 polis yaralandı.

Hindistan Maoistlere yönelik büyük bir saldırıya hazırlanıyor

HABER MERKEZİ- Hindistan'da merkezi hükümet Maoistlere karşı büyük bir saldırıya hazırlanıyor. Devletin doğu ordusu komutanının yaptığı açıklamaya göre "kalıcı ve etkili bir çözüm" için devlet daha kapsamlı saldırılara hazırlanıyor.

Kolkata'da düzenlenen 9. savunma sanayisi ilişkileri konferansında ordu yetkilisi, Wuhan zirvesinden bu yana Çin-Hindistan sınırının görece güvenli bir hal aldığını belirterek, devletin Hindistan'ın kuzey doğusundaki Naga halkıyla diyalog sürecini tamamlamak istediğini ifade etti. Ayrıca Hindistan ordusunun, ülkenin doğu sınırında gece ışıklarına, yol yapımına, iletişim materyallerine ve havadan ve karadan izleme platformlarına ihtiyaç duyduklarını açıkladı.

Hindistan ordusuna mühimmat üreten fabrikalar birliği başkanı ise, ordunun kendilerine 464 T-90 savaş tankı siparişi verdiğini ve 20 milyar rupi değerindeki bu siparişin 4-5 yıl içerisinde tamamlanacağını belirtti. Ayrıca 165 BMP siparişinin verildiğini de ekledi.

Hindistan Endüstri Komisyonu Savunma Alt Komisyonu başkanı ise, savunma ihracatının 2010'da 5 milyar hint rupisinden 2019'da 100 milyar hint rupisine çıktığını açıkladı. Bu miktarın 2025'te 350 milyar rupiye çıkması bekleniyor.

YKP(m-l) ve TKP/ML'den ortak açıklama

HABER MERKEZİ- Geçtiğimiz günlerde Türkiye ile Libya arasında imzalanan "Deniz Yetki Alanları Sınırlandırma Anlaşması" hakkında Yunanistan Komünist Partisi (marksist-leninist) YKP(m-l) ve Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist (TKP/ML) tarafından bir açıklama yayınlandı. "ikk-online1.net" sitesinde yayınlanan açıklama şu şekilde;

"Türkiye ile Libya arasında Münhasır Ekonomik Bölge tanımlama konusunda yapılan son anlaşma, Güneydoğu Akdeniz bölgesindeki tüm çelişkilerin ve karşıtlıkların keskinleşmesinin ve rekabetin yaygınlaşmasının bir başka aşamasıdır. Bu durum, Türkiye'yi ablukaya almak için İsrail ve Mısır ile eksen oluşturulması ile Yunan egemen sınıfının ve siyasi kadrolarının hareketlerinin bir devamı ve bir sonucu olarak ortaya çıkıyor. Tüm bunlar, ABD-AB ve Rusya arasındaki emperyalist rekabetin, savaşa, halkların kanının dökülmesine ve parçalanmaya müdahalesini körükleyen zemine

dayanıyor.

Unutmayalım ki, emperyalist müdahalelerle Libya parçalandı, ayrıldı ve halkı kana bulandı, gerici Erdoğan hükümeti ile Libya hükümeti arasında yapılan bu anlaşma, bugün bölgedeki yerel burjuva sınıfların çelişkilerini daha da şiddetlendiren ve halklar için tehlikeli bir durum yaratan bir gelişmedir.

Bu anlaşmanın tanımı, sadece Akdeniz bölgesinde ve Ege'de değil, aynı zamanda dünyanın her yerinde, halkların çıkarları ve ülkelerin egemenlik haklarıyla ilgisi olmayan, ama yerel burjuva sınıfların ve özellikle emperyalistlerin çıkarları ve özlentileri ile ilgili bir süreçtir. ABD-AB-Rusya'nın, "parseldeki" kendi egemenliğini sağladıktan sonra, enerji devi tekelleri tarafından yağmalanacak olan "münhasır ekonomik bölgeler"dir.

Türkiye ile Libya arasındaki anlaşma, yerel burjuvaziye, Yeni Demokrasi hükümetini ve tüm siyasi partileri (SYRIZA-KINAL, vb.) "askeri hareket" tehditlerine kadar uzanan milliyetçi

bir histeri ortaya çıkararak, emekçi halkların haklarına, özgürlüklerine ve işçi sınıfının kazanımlarına yönelik saldırıyı tırmandıran bir dönemde, "köşeye sıkıştırdı". ABD - NATO - AB emperyalistlerinin -koruyucularının arzuları ve çıkarları- hem yerel burjuvaziye hem de burjuva siyasi partilere onlara sadakat ve bağlılık yemini edenlere, ABD'nin ve Avrupalı emperyalistlerin hedeflerinin ve çıkarlarının üstün olduğunu ortaya koymaktadır. Yakın zamanda Türkiye'nin Suriye'deki işgaline ve Kürt ve Suriye halkının kanının dökülmesine karşı tutumlarıyla bunu göstermişlerdir.

Güneydoğu Akdeniz halkları, Yunanistan ve Türkiye halkları, işçilerin, gençlerin, birbirleriyle paylaşamayacakları hiçbir şeyleri yok! Halkın mücadelesi burjuvaları ve emperyalistleri devirmeyi başardığında ve kendi ülkelerinde politik iktidarı ele geçirdiğinde, farklılıkları çözmek için barışçıl yollar bulabilirler. Bugün, yerel burjuvaların ve emperyalistlerin arzuları ve hedefleri halkların barışını tehdit ediyor. Halkları "toplar için ete dönüştürmek" ve ülkeleri yağmalamak için "pay" edilme koşulları yaratıyorlar, halklar arasında bir dostluk ve dayanışma duvarı inşa edilmelidir. Savaş ve emperyalizme karşı kitlesel bir hareket tehlikeli gelişmeleri önleyecektir.

YKP(m-l) - TKP/ML

ARALIK 2019"

Filipinler devletinin YHO'ya karşı başlattığı operasyonlar fiyasko ile sonuçlandı

HABER MERKEZİ- Yeni Halk Ordusu (YHO) Apolinario Gatmaitan Negros Adası Komutanlığı, yaptığı açıklama ile Filipinler Ordusu'nun 303. anti-YHO tugaylarının yaptığı seferlerin tam bir fiyasko ile sonuçlandığını duyurdu.

YHO sözcüsü Ka Juanito Magbanua yaptığı açıklamaya göre Tuğgeneral Benedict Arevalo'nun komutanlığı altındaki 303. tugay Negros adasındaki 5 gerilla cephesinden 1'ini bile imha edemedi. Açıklama şöyle devam ediyor: "Arevalo'nun yalan haberlerinin tersine, Filipinler Ordusu'nun Negros adasındaki zulmü ve halka saldırıları, Yeni Halk Ordu-

su'na ve devrimci harekete katılımının ve halk desteğinin artarak gelişmesine neden olmuştur. Negros Yeni Halk Ordusu Duterte'nin faşist güçlerinden halkı korumak için şimdi daha güçlü ve daha kararlı durumdadır".

Geçtiğimiz yıl Negros adasındaki Sagay şehrinde 4'ü kadın 2'si çocuk 9 köylünün katledilmesini Filipinler Silahlı Kuvvetleri şefi Carlito Galvez, "devrimcilere karşı topyekün savaş" olarak nitelendirmişti.

YHO sözcüsü Magbauna Arevalo ve silahlı birliklerinin halkın ve özellikle de köylülerin nefretini kazandı-

ğını belirtirken açıklamasına şöyle devam etti: "Arevalo, halkın yaşamını, haklarını ve meşru direnişini yok etmek adına ödüllendirilen ve terfi alan tipik bir Filipinler Ordusu üyesi."

Magbauna yaptığı açıklamayı 303. tugayın sıradaki komutanı Albay Inocencio Pasaporte'ye, ardını takip etmemesi çağrısında bulunarak şöyle sonlandırdı: "Arevalo ve ondan öncekiler gibi Filipinler Ordusu'nun silahlı direnişi söndürmek için yürüttüğü kampanyalar ve seferler halk devrimimizi büyütürken güçlendirecektir."

Gelecek; İsrarın, Cesaretin ve İnancın Sahiplerinin Olacak

Şehit kavramı en genel olarak verilen bir davayı, mücadeleyi iyi bilmek, öncü ve yürütücü gücü olmak, zaferin kaçınılmaz olduğunu görmek ve bu uğurda insanın en değerli varlığı olan yaşamını vermesi olarak tanımlanır. Hiçbir şeyle ölçülemeyecek olan bu durum; cesaret, fedakarlık, özveri, irade, inanç ve daha birçok temel değeri içerir. Verilen mücadele, bu değerlere bağlılık esası üzerinde daha ileri bir düzeyde geliştirilir ve hedefe ulaştırılarak verilen değerlerin anlamı ve önemi hem yaşatılmış hem de yüceltilmiş olur. Bundan dolayı şehitlik, insanın en soylu ve en yüce eylemidir.

İnsanlığın özgürleşmesi uğruna girilen sosyal kurtuluş mücadelesinde, adanmaya ikirciksiz olan yaşamlar olmasaydı özgürlüğün bilincimizdeki büyük arzusu böylesine derin gerçekleşmezdi. Ve devrim şehitlerinin savaşırken taşıdıkları bayrak, onlar toprağa düştükçe daha da yücelmezdi. Ve uğruna can bedeli girilen bu davada kanlarıyla devrimin yükseltici basamaklarını oluşturan, yaşamın kıyısında tutsak bırakılmış kadın yüreğinin zincirlerinden kurtularak şehitler kervanına katılan kadın yoldaşlarımız...

Onların, kadın yoldaşlarımızın tarihte militanca sergilediği yüce değerlerden, kahramanlıklardan öğreneceğimiz çok şey var. Yaşamı saran koyu karanlığı dağıtmak için sınıf mücadelesinin engin denizine bütün gücüyle atılan, serini çekinmeden feda eden militan yoldaşlarımız bugün bize yürüyeceğimiz yolu gösteriyor. Hatırlıyoruz değil mi, "Öleceksek onumuzla ölelim" diyen '38 isyanının Bese'sini, Engizisyon Mahkemeleri'nde yüce ülküsünü çekinmeden haykırarak Rosa'yı, 1941'de Moskova'nın kuzeyinde faşizme karşı savaşırken, "Kardeşler hoşçakalın, kardeşler, kavga sonuna kadar. Duyuyorum nal seslerini, geliyor bizimkiler!" diyerek zafere olan inancını asla kaybetmeyen 18 yaşındaki Partizan Zoe'yi ve de koynunda bombalarla işgalci tanklarına karşı gözünü kırpmadan intihar saldırısı yapan Filistin ve Afganistanlı kadınların direnişlerini... Vietnam'da Yanki'leri dize getiren cephenin kızıl kadın Partizanı Su'nun taviz vermez kararlılığını, Somoza'ya karşı verilen özgürlük mücadelesine üstün fedakarlıklar göstererek, kızgın savaş hatlarında küçük birliklerden büyük taburlara kadar her kademedede önder

konumlarıyla, az sayıdaki güçleriyle Nikaragua kadınının savaş esnasındaki fedakarlıklarını, militanlıklarını... Ve ülkemizde ulusal, cinsel, sınıfsal baskı kuşağı altında prangalarını parçalayarak devrim mücadelesi içinde yer alan, değişirken değiştirmenin pratiğine girerek, kısa sürede mücadele içinde ön saflarda yer alan kadınları.

Ülkemizde sınıf mücadelesi içinde toprağa düşen pek çok devrimci kadının arkadakilere bıraktığı oldukça zengin bir miras vardır. Proleter kadınlar, Krupskaya'dan, Zetkin'den,

Kollontai'den, Çiang Çing'den öğrendiği gibi; Sabahat Karataş'tan, Ayçe İdil Erkmen'den, Hatice Yürekliden, Lale Çolak'tan, Yeter Güzel'e uzanan ve adını burada sayamayacağımız binlerce devrimci kadının mücadele pratiğinden de öğrenmelidir. Proletarya Partisi'nin tarihine baktığımızda ilk kadın şehit Meral Yakar'dan, ilk kadın Ölüm Orucu şehidi Nergiz Gülmez'e ve ilk şehit kadın komutan Ayfer Celep'ten Çiğdem'e Nergiz'e kadar onlarca partili kadın militanın mücadeleyi her yerde ve her aşamada omuzladığını görüyoruz, tüm zorluklara ve engellere rağmen.

Nilüfer Atav da dağlarda ölümü kucaklayan yoldaşlarımızdan biridir. Devrim ve halkın davasına daha fazla katkı sağlamak için yüreği gerilla faaliyetine katılma isteğiyle yanıp tutuşan Nilüfer Atav, Ekim 1993'te Halk Ordusu gerillaları arasında yerini alır. 1994'ün Ocak ayında aralarında Nilüfer Atav'ın da olduğu bir gerilla birliğinin kış için barınak hazırlıkları yaptıkları bir gün, düşmanın yoğun kuşatmasını fark edip, hemen mevzilenerek çatışmaya başlarlar. Ansızın neye uğradığını an-

layamayan düşman güçleri, diğer Partizanların da mevzilenip saldırmasıyla panikleyerek geri püskürtülür. Bu durumdan yararlanan gerilla çatışma bölgesini terk eder. Birliğin sağlıklı bir şekilde çekilmesini Nilüfer Atav, mevzilenildiği yerden düşmanı sürekli kurşun yağmuruna tutarak sağlamıştır. Bu çatışmada birliğinden ayrı düşen Nilüfer Atav ve Adem Asal gerilla birliğiyle ilişkiye geçmek için hiç zaman kaybetmezler. Bunun için tüm kanal ve olanakları kullanırlar. Ancak 3 Ocak 1994 tarihinde Artvin'in Borçka ilçesine bağlı Ugur köyünde düşman

güçleriyle tekrar karşılaşırlar. Çıkan çatışmada Nilüfer Atav şehit düşerken, Adem Asal yaralı olarak tutsak düşer ve 9 Ocak 1994'te işkencede katledilir.

Kavgada yitirdiğimiz yüzlerce şehidimizin yaşamlarından çıkardığımız ortak sonuç; anın görevleri ve sorumlulukları karşısında, koşulların ağırlığına, temponun yavaşlığına aldırmaksızın, bizi sarmalayan baskılara rağmen yürümek ve yürümek. Ancak bu yürüyüşün, durumu tersine çevirecek olduğunu bilince çıkararak yürüme iradesini ortaya koymak. Her birinin ölümü erken, gidişleri tez. Bu gerçeği onlar da çok iyi biliyorlardı. Ancak bu bilinçtir ölümü küçültme ve cüretle üzerine yürüme bilinci ve pratiğini gösterme iradelerine neden olan. Her biri onlarca yılı aşkın süredir yazılan tarihin kilometre taşı oldular. Kanlarıyla yazdıkları bu tarihte cüretlerini geleceğe olan inançlarında somutladık ve anlamlandırdık. Umutları pazarlamaya soyunanlar, geleceği daha puslu hale getirme uğraşında olanlar bu cüreti anlayamazlar. Cüreti ve kararlılığı göstermek zor süreçler-

de, koşu alanının engebeli olduğu durumda koşmasını başarmak ve yola devam etmektir. Bugün onlardan öğreneceğimiz temel noktalardan biri budur.

Yaşamı düz bir çizgi olarak algılayamayız. İniş ve çıkışları olan engebeli bir yoldur bu. Arşınlanan yolun gerçeğini böyle kavramaz, böyle bilince çıkarmazsak hayaller çok çabuk kırılır. Çabuk kırılan hayaller aynı zamanda o hayallerin çok sağlam olmadığına da göstergesi değil midir? Beklentilerin gerçeklikle arasındaki uçurum bu çabuk düşüşün zeminidir. Ancak irade kendisini tam da bu noktada göstermek durumundadır. Aradaki uçurumu kapatma iradesini göstermek yani. Onlar yaşamlarının son anına kadar bu iradeyi gösterdiler ve bunu öğrettiler.

Omuzlarımızda hissettik mi bu görevlerin ağır sorumluluğunu? Bıraktıkları silah onu kavrayacak yeni elleri beklerken, bu el "benim elim" olması gerçeğini itiraf etmekten korktuk mu, yoksa haykırdık mı? Fısıltıyla mı söyledik, yoksa bağırarak mı? Bunlara verdiğimiz yanıt, içinden geçtiğimiz süreçte misyonumuzu ve rolümüzü ne kadar kavradığımızın ve en önemlisi de mücadele içindeki duruşumuzun da yanıtlarıdır. Devrim denilen o büyük alt üst oluşun anlamını ezilen milyonlarda somutladı şehitlerimiz. Ezilen emekçi halk yığınlarının varlığı nasıl ki şehitlerimizin yürüyüşünü belirlediyse bizim de yürüyüşümüzü belirleyen nokta budur.

Onlarsız, onlara rağmen değil, onlar için ve onlarla birlikte olması gerçeğini bilinçlerimize kazımak durumundayız. Şehitlerimiz bu bilinçle yürüdüler çünkü. Bunu öğrettiler bizlere ve öğretmeye de devam ediyorlar. Onlar gibi yürümek, davayı onlar gibi sürdürmek için partili duruş, sınıf mücadelesinin ciddiyeti ve cüretini kuşanmak anlamına da gelmektedir. Davanın sıradan neferleri değil, sıra neferi olma bilincini göstermektedir. Kâh zindanlarda, kâh gazete dağıtımında, kâh bir korsanda, kâh gerillada.... Bu ihtiyaçların hepsini iliklere kadar hissetmek ve bunları yerine getirecek cürete sahip olduğumuz misyonunu kendimize yüklemek önemlidir. Bu misyonun anlamını çoğalttığımız taktirde sıra neferi olacağımızı bilmek gerekmektedir. Çünkü, "Gelecek, devrimci çözümlerinin ve bunun üzerinde şekillenecek olan ısrarın, sabrın ve cesaretin sahiplerinin olacaktır."

***Yazının başlangıcı 24. sayfadadır**

lacağını vurguladı. 90'lı yıllarda pek çok katliamın ardı ardına yaşandığını, açlık grevlerinin sürdüğü bir dönem olduğuna işaret eden Fincancı, "Aslında 19 Aralık katliamı gerçekleşirken o dönemin İçişleri Bakanı Sadettin Tantan çıkıp 'bir yıldır hazırlanıyoruz' demişti. Bir biçimde fark etmeden Ulucanlar'ın bir pilot uygulama olduğunu ve sonra cezaevlerinde yaygınlaştırdıklarını gördük" dedi.

DEMİRER: 19 ARALIK'TAN BU YANA HAPİSHANELERDE YAŞANANLAR GUANTANAMO HUKUKUDUR

Son olarak gazeteci-yazar Temel Demirel ise olağanüstü şeylerin kitleler üzerinde olağanlaştığını söyledi. 19 Aralık'tan bugüne gelen sürecin egemenler tarafından olağanüstü olanların olağanlaştırıldığını belirten Demirel, Hikmet Sami Türk'ün operasyona ilişkin "bundan sonra hiç birşey eskisi gibi olmayacak" sözünü hatırlattı. 19 Aralık'tan bu yana hapisanelerde yaşananların insan hakları retoriğiyle anlaşılamayacağını ve tekeli dönemin Guantanamo hukuku olduğunu söyleyen Demirel, 19 Aralık'ın devlet politikası olduğunu altını çizdi.

Konuşmaların ardından panel soru-cevaplarla devam etti.

TUTSAKLARLA DAYANIŞMA İNİSİYATİFİ'NDEN 19 ARALIK KATLİAMI ANMASI

Tutsaklarla Dayanışma İnisyatifi (TDİ) 19-22 Aralık Hapishaneler Katliamının

19. yıl dönümüne ilişkin Taksim'de bulunan Önder Babat Kültür Merkezi'nde anma ve panel gerçekleştirdi.

'BİZİM DE GÜNÜMÜZ GELECEK'

19 Aralık'a ilişkin sinevizyon ve saygı duruşunun ardından başlayan panelde ilk söz alan hapisane direnişçisi Vefa Serdar, sınıf mücadelesinde her zaman zindanların direniş geleneği olduğuna işaret etti ve "Devlet hücre tipi ceza-

ideolojilerine karşı alternatif olan bir ideolojiyi yok etmek için bu katliamı yaptılar. Türkiye'deki bütün katliamlar gibi 19 Aralık Katliamı da bizi güçlendiren bir katliam olmuş olması önemli."

19 Aralık Katliamında çocukken yaşadıklarını "Daima" isimli grafik romanla yazan Sena Şat'ın kitabının tanıtımı yapıldı. Panel, serbest kürsünün ardından Grup Vardiya'nın müzik dinletisiyle son buldu.

ederek konuşmasına başlayan Gevher "Maraş'ta o dönemde büyük direnişler yaşanmıştır. Egemenler inkar ve imha ile kendini var ediyor. Devlet ve kontrgerillalar Maraş'taki devrimci gelişmelerin önünü almak için katliam gerçekleştirdi" şeklinde konuşmasına devam etti.

Hüseyin Gevher'in ardından sözü 19 Aralık Hapishaneler Katliamı hukuki sürecini sürdüren ve tanıklık edenler-

den biri olan Av. Kazım Bayraktar aldı. 19 Aralık ve 12 Eylül döneminin benzerliklerinden bahsederek konuşmasına başlayan Bayraktar "Bugünün alçaklığı geçmişin alçaklıkları üzerine kurulmuştur" dedi ve dönemin başbakanının Bülent Ecevit'in "Cezaevlerini denetim altına alamazsak IMF kararlarını uygulayamayız" sözlerini hatırlatarak devam etti "19 Aralık operasyonlarının asıl hedefi içerisi değil dışarıydı. Devlet siyasal krizin ekonomik krizin tetiklediği o dönemde

halkın denetim altına alınması için bu operasyonu yaptı" dedi.

28 Aralık Roboski Katliamı üzerine yapılan konuşmada ise 19'u çocuk 34 Kürt gencinin katledilmesi gibi tarihte bu coğrafyada bir çok katliamın olmasına değinildi. Katliamların Kürt, Alevi ezilen inanç ve ulusların üzerinde devletin asimilasyon politikalarının bir aracı olduğu belirtilen konuşma "Acılarımızın hesabını sorduk hesapsız bırakmayacağız!" ifadesi ile son buldu. Katliamın yüksek olduğu panel konuşmacılara yöneltilen sorular ve eklemler şeklinde sonlandırıldı.

evini hiçbir zaman gündemden düşürmedi. Devletin tutsakları teslim alma politikası devam etti ve her imkanına rağmen alamadı. Zaman gösterdi ki, er ya da geç zafer devrimci tutsakların oldu" diye konuştu.

'KATLİAM DEVLETİN VAHŞİ YÜZÜNÜ EN GENİŞ KİTLELERE GÖSTERDİ'

96 ölüm orucu gazisi ve 19 Aralık Katliamı tanığı TKP/ML dava tutsağı Eyüphan Başar, hapisanelerin devrimci tutsaklar için bir eğitim alanı olduğunu, içeriden dışarıya müdahale edildiğini kaydetti. Başar, 19 Aralık'ın ideolojik bir katliam olduğuna dikkat çekti ve konuşmasına şöyle devam etti: "Kendi

ANKARA'DA "HER ARALIK BİR KATLİAM" ŞİARILI PANEL DÜZENLENDİ

Maraş, 19 Aralık Hapishaneler ve Roboski Katliamları dün (22 Aralık) aralarında Partizan'ın da bulunduğu birçok devrimci ve demokrat kurum tarafından Ankara'da düzenlenen panel ile anıldı. "Her Aralık Bir Katliam" şiarıyla gerçekleştirilen panel katliamlarda hayatını kaybedenler için saygı duruşu ile başladı.

Saygı duruşunun ardından Maraş Katliamı tanıklarından Hüseyin Gevher konuşmasını gerçekleştirdi. Aralık ayının katliam ve direnişlerin aynı anda yaşandığı bir ay olduğunu ifade

3 Ocak 1994'te Artvin'in Borçka ilçesi Uğur köyünde çıkan çatışmada Nilüfer Atav şehit düşerken, Adem Asal yaralı olarak tutsak düşer ve 9 Ocak'ta işkencede katledilir.

Nilüfer Atav: 1970 Yozgat doğumludur. Ankara'da DKÖ faaliyetlerinde bulunmuştur.

Adem Asal: 1967 Ardahan Hanak Yalçılı köyü doğumludur. Sivas Cumhuriyet Üniversitesi'nde örgütlenmiştir. Tutsaklık, işkence gibi durumlarda yılmamış, kavgaya dört elle sarılmıştır. Şubat 1992'de 10 yoldaşıyla bir-

likte Kayseri Zindanını parçalayarak firar etmiştir

Hayri Aslan: 1950 Dersim doğumludur. Ocak 1980'de şehit düşmüştür.

ÜMRANIYE KATLİAMI

4 Ocak 1996'da Ümraniye E Tipi Hapishanesi'ne saldıran devlet, **Abdülmecit Seçkin, Rıza Boybaş, Orhan Özen ve Gültekin Beyhan** isimli DHKP-C tutsaklarını katletti, 67 tutsak ise yaralandı.

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Mevlüt Çınar: Proletarya Partisi'ne bağlı Halk Ordusu savaşıncısı olan Mevlüt Çınar 9 Ocak 1980 tarihinde İstanbul'da çatışmada şehit düştü.

Ali Sağcan: 1962 Uşak Banaz Ha-

tipler köyünde dünyaya geldi. Ocak 1980'de Uşak'ta MİT tarafından işkencede katledildi.

ARTVİN BORÇKA ŞEHİTLERİ

'19 ARALIK KATLIAMI'NIN ASIL HEDEFİ İÇERİSİ DEĞİL DIŞARISIYDI'

HABER MERKEZİ- "Hayata dönüş operasyonu" adı altında devrimci tutsakları teslim alma amacıyla düzenlenen ve 28 devrimcinin can feda direnenek hayatını kaybetmesine neden olan 19-22 Aralık katliamının 19. yılında panel ve etkinlikler düzenlendi.

İlk etkinlik Wernico Korsakofflular ve Eski Mahpuslarla Dayanışma Girişimi'nin "19. yılında 19-22 Aralık Katliamını Unutmadık Unutturmayacağız,"

Direnmeye, Dayanışmaya" şiarıyla panel düzenlendi.

Düzenlenen panele THİV Başkanı Şebnem Korur Fincancı, ölüm orucu direnişçisi Nihat Göktaş, Prof. Dr. Hakan Gürvit ve gazeteci-yazar Temel Demirer konuşmacı olarak katıldı.

Panel İstiklal Caddesi'ndeki Divriği Kültür Merkezi'nde gerçekleşirken, salona "Dayanışma yaşatır, yaşatacağız" yazılı pankart asıldı.

'TUTSAKLAR HEM BİRBİRİNDEN HEM DE DIŞARIDAN İZOLE ETMEK İSTENİYORDU'

Ölüm orucu direnişçisi Nihat Göktaş da sözlerine devrim şehitlerini anarak başladı. F Tiplerine ilişkin vurgu yapan Göktaş, "Defalarca 19 Aralık'ta yaşanan vahşeti ve direnişi anlattık. O nedenle daha çok operasyondan ziyade F Tiplerinin kurulmasındaki amaç ve niyetlerine vurgu yapmak gerek" ifadesini kullandı. Göktaş, F Tipi tecridi

hedeflediğinin de altını çizdi.

FİNCANCI: ULUCANLAR PİLOT UYGULAMAYDI, CEZAEVLERİNE YAYILDI

"Biliyoruz bu topraklarda çok fazla acı ve yüzleşmeyi gerçekleştirmek kolay değil" diyen THİV Başkanı Prof. Dr. Şebnem Korur Fincancı toplumsal bellekte diri tutulduğu için bu katliamların sorumlularından hesap soru-

***Yazının devamı 23. sayfadadır**

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

f yenedemokrasi1

@ yenedemokrasi1

t yeni_demokrasi1

🌐 yenedemokrasi6.net

✉ yenedemokrasi gazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli
Umut Basım Yayımcılık Yönetim Yeri: İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İst İletişim: 0212 534 54 76- yenedemokrasi gazetesi@gmail.com
Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20